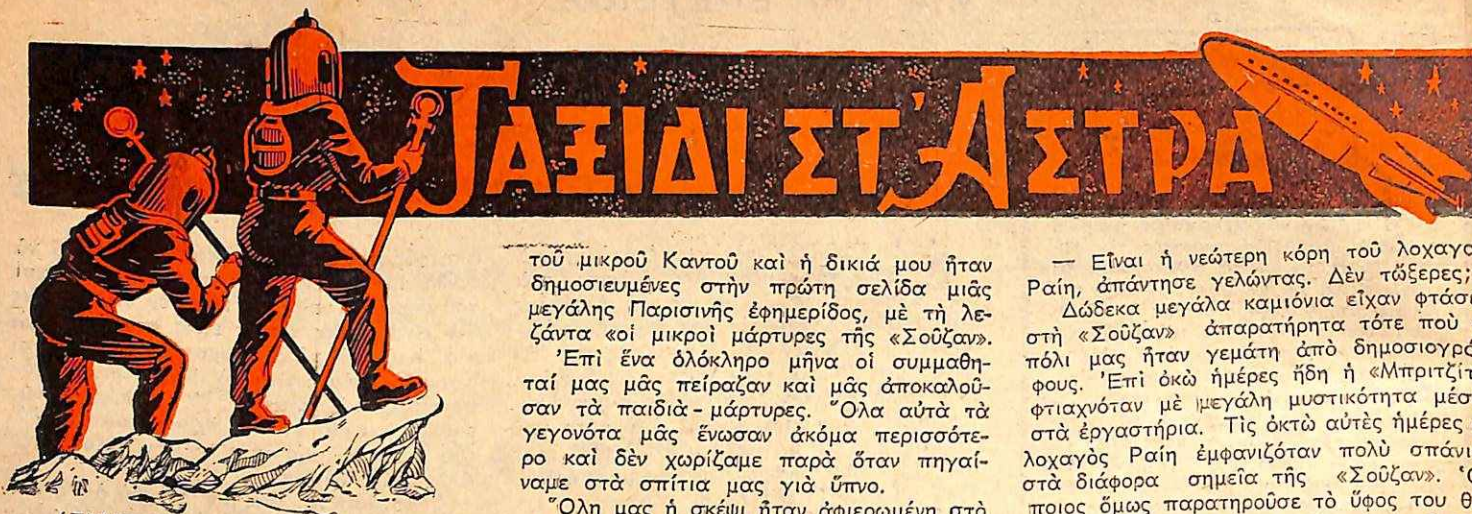


Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ίδρυτής - διευθυντής 1879—1895 Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ. — 1895 — 1950 ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ. — Βραβείο Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν





(ΣΥΝΕΧΕΙΑ από το προηγούμενο)

— Πραγματικά, είπε σκασμένος στα γέλια. «Ο Σασσέν μουδίζει προχθές ένα άρθρο μιάς εφημερίδας γυναικείας μόδας. «Κυρίες μου, έγραφε το άρθρο, αυτά θα φορεθούν τον επόμενο χρόνο στη Σελήνη». Και ακολουθούσε η περιγραφή μιάς απερίγραπτης λαστιχένιας φόρμας χρώματος μπλέ-άσμη που συνοδεύεται από μία ειδική κάσκα από τζιό χρώμα.

Το πρόσωπο του λοχαγού έγινε κατακόκκινο από το θυμό.

— Αυτές είναι οι βλακείες που διαβάζουν κάθε μέρα χιλιάδες άνθρωποι, είπε. Νιώθεις απογοητευσι έπειτα από τόσους κόπους και τόσους κινδύνους που περνάμε κάθε μέρα στη «Σούζαν».

— Ο γέρο Βούρτς έχει δική του να μάς λέει ότι όλα αυτά είναι κουταμάρες, συνεχίσε γυρίζοντας σε μένα. Ξέρεις τί θα πάθαιναν οι άνθρωποι αν έβγαζαν έξω και για ένα δευτερόλεπτο από την «Αγνή» που τους προστατεύει σχετικά; Θάσκαγαν σαν εκείνα τα ψάρια που σκάβει μόλις τα βγάλουν οι ωκεανογράφοι από τα βάθη της θάλασσας. Δεν είμαστε ακόμα έτοιμοι για να κυκλοφορήσουμε ανενόχλητοι στη στρατόσφαιρα. Μιά τέτοια έκστρατεία θα στοίχιζε σε ανθρώπινο υλικό πολύ περισσότερο από ό,τι στοίχισε ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος. Πρέπει να συνεχίσουμε τις έρευνές μας και κάποτε θα κατορθώσουμε να ανακαλύψουμε το μέσον που θα μάς επιτρέψει να κατεβούμε στην επιφάνεια της Σελήνης χωρίς να κινδυνεύει η ζωή μας.

Οι τρεις αυτοί άνθρωποι έμειναν σιωπηλοί έπειτα από το λογίδριο του λοχαγού. Καταλάβαιναν ότι προσπαθούσαν ο καθένας με τον τρόπο του να βρή μια λύση στο πολύπλοκο αυτό πρόβλημα.

Την άλλη μέρα το πρωί ο πατέρας μου μου ζήτησε περισσότερες εξηγήσεις. Του διηγήθηκα με όλες τις λεπτομέρειες τις συζητήσεις που κάναμε με τους φίλους μου και τους υπολογισμούς που μάς επέτρεψαν να καταλάβουμε ότι η «Αγνή» θάφτανε ως τη Σελήνη.

Σαρανταοκτώ ώρες αργότερα το ταξίδι της «Αγνής» έγινε γνωστό στον έξω κόσμο και οι δημοσιογράφοι κατέκλυσαν το δρόμο που ένωσε το άστροδρόμιο με την πιο κοντινή πόλη.

Μιά μέρα την ώρα που βγαίναμε από το σχολείο βρεθήκαμε ξαφνικά αντιμέτωποι με ένα φωτορεπόρτερ που μάς είχε στήσει καρτέρι. Έπειτα από δυο ημέρες οι φωτογραφίες του Ζαννέν, του Λελοού,

του μικρού Καντού και η δικιά μου ήταν δημοσιευμένες στην πρώτη σελίδα μιάς μεγάλης Παρισινής εφημερίδας, με τη λεζάντα «οι μικροί μάρτυρες της «Σούζαν».

Έπι ένα ολόκληρο μήνα οι συμμαθηταί μας μάς πείραζαν και μάς αποκαλούσαν τα παιδιά-μάρτυρες. Όλα αυτά τα γεγονότα μάς ένωσαν ακόμα περισσότερα και δεν χωρίζαμε παρά όταν πηγαίναμε στα σπίντια μας για ύπνο.

Όλη μας η σκέψη ήταν αφιερωμένη στο πώς θα καταρθώναμε να μπούμε στο υπόστεγο για να εξετάσουμε από κοντά την «Αγνή». Τα μεγάλα κτίρια που δέσποζαν που άστροδρόμιο εξέσκουσαν μια άκατανίκητη έλξη απάνω μας. Μαζελεύαμε κάθε μέρα κάτω από τα πείκα του άκρωτηρίου και συζητούσαμε τις διαφορές λύσεις που πρότεινε ο καθένας μας.

Μιά μέρα που είμαστε και πάλι συγκεντρωμένοι εκεί είδαμε τον μικρό Καντού να έρχεται τρέχοντας προς το μέρος μας.

— Τό μεγάλο υπόδειγμα είναι άδείο, μάς φώναζε λαχανιασμένος πριν ακόμα φτάσει κοντά μας.

Η είδηση αυτή μάς άφησε κατάπληκτους. Η «Αγνή» ήταν αδύνατον να ξεκινήσει χωρίς να την αντίληθούμε.

Την πήγαν χθες το βράδυ στο μικρό βορεινό υπόστεγο, συνείχισε ο Καντού. Κανείς δεν ήξερε τίποτα ως εκείνη τη στιγμή. Η μεταφορά αυτή σημαίνει ότι αποφάσισαν να φέρουν στο μεγάλο υπόστεγο την «Μπριζίτ».

— Ποιά είναι η «Μπριζίτ» ρώτησε κατάπληκτος ο Λελοού;

ΜΙΣΕΥΩ ΑΠ' ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Μικρό μικρό τραβώ στην ξεντειά μ' ένα σακάκι φτωχούλικο στον ώμο. Γυρνά και ρίχνω ακόμη μια ματιά στον ύστερο, που χάνεται, το δρόμο.

Μικρούλα έσύ έκκλησιά, Βουνωπλαγιά και πείκα με το μύρο το περίσσιο, γονιοί μου, ώρα καλή κι έχετε γειά! μισεύω, το ψωμί μου να κερδίσω.

Σε πλούσιες πολιτείες και χωριά με σάς θέλω να ζω και να θυμάμαι. Και πάλι ανασαμιά, παρηγοριά, σε σάς θέλω να βρίσκω, σαν κοιμάμαι.

Με ποιόν καιρό χαρούμενο, με ποιό, θάρβω σιμά σου πάλι, χωριουδάκι, να βάλω το χεράκι μου να πιώ το κρύο της βρυσούλας σου νεράκι;

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

— Είναι η νεώτερη κόρη του λοχαγού Ραίη, απάντησε γελώντας. Δεν τώζερες; Δώδεκα μεγάλα καμινόνα είχαν φτάσει στη «Σούζαν» απαρτήρητα τότε που η πόλη μας ήταν γεμάτη από δημοσιογράφους. Έπι όκω ημέρες ήδη η «Μπριζίτ» φτιαχνόταν με μεγάλη μυστικότητα μέσα στα εργαστήρια. Τις όκτω αυτές ημέρες ο λοχαγός Ραίη εμφανιζόταν πολύ σπάνια στα διάφορα σημεία της «Σούζαν». Ο ποιος όμως παρατηρούσε το ύφος του θα καταλάβαινε ότι ήταν γεμάτος αίσιοδοξία και ικανοποίηση για το έργο του.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΥΠΟΣΤΕΓΟ

Την πρώτη φορά που αντίκρυσα από μακριά την «Μπριζίτ» μου φάνηκε τεράστια. Η διάμετρός της ήταν σχεδόν διπλή από της «Αγνής» και η όροφς του υποστέγου έφτανε ακριβώς στο ύψος του θόλου της που ήταν γεμάτος από διάφορες κεραίες.

— Η «Μπριζίτ» δεν θα μπορούσε ποτέ να απογειωθεί, φιδύρισε ο Ζαννέν που στεκόταν δίπλα μου, με ύφος απογοητευμένο. Νομίζω ότι ο λοχαγός δεν υπολόγισε καλά.

Θαυμάσαμε το θάρρος του κ. Ντιμότο που έμπαινε εκείνη τη στιγμή ολόμοναχος στο έσωτερικό του μεγαθήριου. — Όμως έπειτα από δέκα δευτερόλεπτα είχαμε αλλάξει γνώμη. Η «Μπριζίτ» απογειώθηκε με την ίδια ευ' ολία, όπως και η «Αγνή» ενώ ο θόρυβος των αντιδραστήρων της μου φάνηκε κάπως πιο υποφερτός.

Έπι ένα τέταρτο της ώρας η ασπρόμαυρη σφαίρα έκανε διάφορες δοκιμαστικές πτήσεις στον όριζοντα της «Σούζαν» κι έπειτα προσγειώθηκε όμαλά στο έδαφος του άστροδρόμιου. Περιμέναμε όλοι ν' ακούσωμε την τραμακτική καταιγίδα που δημιουργούσε η «Αγνή» κάθε φορά που προσγειωνόταν. Άλλά δεν έγινε τίποτα από τα γνωστά φαινόμενα. Είχαμε μόνο την εντύπωση ότι ένα τρομερό δρεπάνι έσκισε τον άέρα και σε λίγο η καινούργια άστροσφαίρα βρισκόταν μπροστά στα ύπστεγα.

— Η «Μπριζίτ» θα άνεβή πολύ ψηλά, είπε ο Λελοού.

Σε δεκαπέντε ημέρες η «Μπριζίτ» ήταν τελειοποιημένη και το πλήρωμά της έτοιμο. Την τελευταία ημέρα του Αυγούστου ξεκίνησε για το πρώτο ταξίδι της στην περιοχή της Σελήνης. Όταν επέστρεψε έφερε άφθονες φωτογραφίες που επέτρεψαν στον κ. Σασέν, να καταρτίσει ένα εξαιρετικό σχεδιάγραμμα της Σελήνης, όπου όμως η άγνωστη επιφάνειά της δεν διακρινόταν καθαρά, μεγάλες σκοτεινές περιοχές την διέσχιζαν και εμπόδιζαν την εξακρίβωσι όλων των στοιχείων που ενδιέφεραν τους έπιστήμονες της «Σούζαν». Το φωτογραφικό αυτό άριστούργημα δεν κοινοποιήθηκε γιατί ο λοχαγός φοβόταν ότι θα υποκινούσε, διάφορες όμάδες κεφαλαίουχων που είχαν άρχισει να βλέπουν τη Σελήνη σαν καλή επιχείρησι, να άρχίσουν πειό λεπτομερειακές έρευνες του θέματος.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ στο έρχόμενο.

Αθηναϊκή επιδόση

Φίλοι μου,

Μιά που βρισκόμαστε σε Άποκρηάτικες ημέρες, ως μιλήσουμε για ένα θέμα ευχάριστο, για το ανθρώπινο γέλιο, ειδικότερα μάλιστα για το παιδικό. Θα θυμάστε ίσως ότι και άλλοτε, σε μια παλαιότερη έπιστολή μου, σας έχω μιλήσει γι' αυτό το πράγμα, που δείχνει πόση σημασία αποδίδουμε στο γέλιο της παιδικής ηλικίας, σε ό,τι την κάνει χαρούμενη. Έγράψαμε συγκεκριμένα ότι η χαρά είναι ο άσφαλέστερος δρόμος για να μεγαλώσετε καλύτερα, για να λουλούδίσουν τα αίσθήματά σας ανθρωπινότερα, για ν' αναπτυχθώ το πνεύμα σας φυσικότερα, όπως αναπτύσσεται το νέο φυτό, όταν ποτίζεται καλά κι όταν ζεσταίνεται από τον ήλιο. Γιατί η χαρά είναι το δρόσιμα του παιδικού φυτού, είναι ο ήλιος που του χρειάζεται για να μεγαλώσει. Δίχως χαρά κι η σωματική ανάπτυξη του παιδιού έμποδίζεται και η ψυχή του μαραζώνει.

Θα σας δώσω με το καταλάβετε καλύτερα με μια μικρή ιστορία, παρμένη από τη δραματική έποχή που έζησε ο βασανισμένος τόπος μας στον πόλεμο και στα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια. Τότε που τα γεγονότα, από την πρωτεύουσα ως τα άπώτατα χωριά της Έλλάδος, ήταν τόσο φοβερά, ώστε όλος σχεδόν ο έλληνικός κόσμος, που συνήθως είναι καλόκεφος παρ' όλη του τη φτώχεια, να χάσει λίγο-λίγο αυτό που λέγεται χαρούμενη διάθεσι. Και το χειρότερο, το φρικτότερο, να ξεσυνθίσουν τα μικρά παιδιά να γελάνε.

Ένα τέτοιο άγέλαστο παιδί θα σας παρουσιάσω. Το συναντήσαμε κάποτε στο δρόμο, με τη μητέρα του, να προχωρή κρατώντας με το μικρό του χέρι το σκληπραγυνημένο χέρι της μητέρας του. Και μέσα στο μικρό άδύνατο χέρι του ένομιζαμε πως είχε περάσει όλη η παιδική καρδιά του, ότι μ' αυτό αντιδρούσε, μ' αυτό πρό πάντων τρώαζε — και φαίνεται ότι το τρώαζαν όλα, ό,τι έβλεπε κι ό,τι άκουε μέρα-νύχτα, σαν να ήταν όλα βραχνάδες, εφιάλτες στον ύπνο του.

Άλλά και της μητέρας η καρδιά είχε περάσει μέσα στο δικό της χέρι, αυτό που κράταγε το χέρι του παιδιού. Εκεί μέσα βρισκόταν όλη η μάνα, εκεί άγρυπνούσαν η άνησυχία της. Εκεί, ανάμεσα στα πέντε χωρικά δάχτυλα, που η ζέστα της στοργής τάχε κάμει φωνά για το φοβισμένο χέρι του παιδιού της, υπήρχε το παρελθόν, η ψυχή του σπιτιού που έγκατελείφθη, η άνάμνησι από τις καλές ημέρες, που περάσανε. Περνώντας μέσα στα χιόνια, μέσα στις παγωμένες νύχτες και στις άγριες λαγκαδιές για να γλυτώσουν, η μάνα και

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ γέλιο

το παιδί μιλούσαν με τα χέρια τους. Έλεγαν για τους δικούς τους που χάθηκαν μέσα στην άνεμοζάλη, για το σκύλο τους, που έμεινε έρημος στο χωριό, για τη φυλλάδα που έμεινε επάνω στην κασέλα, για ένα άγαπητό γέρικο δέντρο που έμεινε μονάχο άγνάντια στο παράθυρο.

Όταν έφτασαν ύστερα από ημέρες και νύχτες στην πολιτεία, η μάνα είπε στο παιδί:

— Γυιέ μου, τράβηξε τώρα το χεράκι σου να ξεμουδιάσεις.

Ο μικρός το τράβηξε, αλλά χάνοντας την έπαφή του με το χέρι της μάνας, ήταν σά να χαλίστηκε για μια στιγμή. Και το ξανάρπαξε:

— Σκιάζομαι, της είπε.

— Έδω μη σκιάζεσαι, τ' όρμήνεψε εκείνη, προσπαθώντας να φτειάξει με τη χοντρή παλάμη της τ' άχτενίστα μαλλιά του. Έδω δε γίνεται πόλεμος. Νά, κοίταξε τ' άλλα παιδάκια που γελούν.

Το παιδί που έρχόταν από περιοχές που έσκοτώνονταν οι άνθρωποι, έκοίταζε μια συντροφιά από συνομήλικά του της πολιτείας καθώς έβαιζαν και γελοούσαν στο δρόμο. Έδοκίμωσε τη μεγαλύτερη κατάπληξι, σά να έβλεπε κάτι που δεν τόχε ποτέ ξανά. — Έγυρισε τα μάτια κατά τη μάνα του, με άπορία, με τρόπο σχεδόν, γιατί είχε ξεσυνθίσει να βλέπει χαρούμενα πρόσωπα.

— Γελάνε!, του ξαναείπε η μάνα για να του δώση το κουράγιο του γέλιου.

Τότε πήγε να γελήσει κι αυτό. Άλλά επάνω στα τυραννισμένα χαρακτηριστικά του, αντί γέλιου έσχεδιάσθη ένας άνησυχος μορφασμός, μια γκριμάτσα γεμάτη πόνο, κάτι το παγερό, που έδειχνε ότι το πρόσωπό του είχε χάσει την πρώτη, την ώραιότερη ικανότητα της ηλικίας του. Εκείνη που κάνει τα παιδιά να χαίρωνται με το τίποτε και με το τίποτε να γελούν. Φαίνεται μάλιστα ότι αυτή την ανικανότητα την ένωίωσε με το παιδικό κανότητα την ένωίωσε με το παιδικό ένστικτο σαν ντροπή. Και το πήραν τα κλάματα γιατί δεν μπορούσε να γελήσει.

Σας άφηγηθήκαμε το έπεισόδιο για να αντίληφθώτε τί ρόλο παίζει στη ζωή μας το γέλιο. Υποστηρίζεται άλλωστε, ότι είναι κυρίως αυτό που διακρίνει τον άνθρωπο από το ζωό. Ο άνθρωπος — αντίθετα με ό,τι παρατηρείται στο ζωό — μπορεί να γελά.

Για χαρά σας
Γ. ΦΤΕΡΗΣ

ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΓΙΝΩΜΙΚΟ

Έκείνος που δουλεύει μόνο με τα χέρια του είναι έργοτις.
Έκείνος που δουλεύει με το μυαλό του και με τα χέρια του είναι τεχνίτης.
Κι εκείνος που δουλεύει με τα χέρια του, με το μυαλό του και με την καρδιά του, είναι καλλιτέχνης.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΟΙ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΑΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΛΟΙ... ΟΤΑΝ ο Θεωδώρας ο Δεληγιάννης στις άρχες του 1821, ήταν φυλακισμένος από τους Τούρκους, στην Τριπολιτσά, πολλοί έφοδούντο πως τ' άλλα του άδελφια δεν θα έπαιρναν μέρος στην επανάστασι, από φόβο μήπως σκοτώσουν οι Τούρκοι τον άδελφό τους. Σαν έμαθε αυτές τις διαδόσεις ο Κανέλλος Δεληγιάννης είπε:

Οί Δεληγιανναίοι είναι τόσοι πολλοί, που και να σκοτώσουνε καμπόσους οι τουρκαλάδες, πάλι θα μείνουν άρκετοι για να τους πολεμάνε...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΤΡΕΜΩ ΑΡΓΟΤΕΡΑ

ΚΑΤΑ τον Κριμαϊκόν πόλεμον του 1854 συνεζήτειτο στο Παλάτι από το μεγάλο Συμβούλιο η δημιουργηθείσα κατάσταση. Στη συζήτησι επάνω ο ένδοξος πυρπολητής Κωνσταντίνος Κανάρης είπε πως τρέμει για τους κινδύνους που βλέπει να επικυκλώνουν το Κράτος.

Τότε ο πρωθυπουργός Άντ. Κ. Κριεζής, γνωστός θαλασσομάχος κι αυτός, είπε: — Άπό:ησα ν' άκούσω από τον γεωναίο Κανάρη πως τρέμει!

Κι ο Κανάρης απάντησε: — Τρέμω τώρα, για να μην τρέμω αργότερα!...

ΤΟ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΕ-ΙΚΟ ΣΠΑΘΙ

Οι Άρβανίτες θυμούνται για πολύ καιρό το κακό και την καταστροφή που έπαθαν στο Μωριά, πολύ πριν από το 1821, από το Κολοκοτρωνέικο σπαθί. Γι' αυτό άπ' το μεγάλο φόβο τους για τους Κολοκοτρωνέους σαν ήθελαν να όρκισθούν, έλεγαν τον όρκο αυτόν:

— Να μη γλυτώσω άπ' το σπαθί του Κολοκοτρώνη!...

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΕΥΓΕΝΕΙΑ

— Μαμά αλήθεια είναι ότι γεννήθηκα κατά τα μεσάνυχτα;
— Ναι άγόρι μου. Αλήθεια είναι.
— Ελπίζω να μη σε ζήτησαν, μαμάκα μου...

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

ΤΙΜΙΟΤΗΣ

Ο τελωνοφύλακας: Μήπως έχετε καφέ στις βαλίτσες σας;
Ο Ταξιδιώτης: Όχι κύριε.
Ο Τελωνοφύλακας (πιο σιγά): Μήπως θέλετε ν' αγοράσετε;

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

ΕΞΥΠΝΑΔΕΣ

— Πές μου μια λέξι με τέσσερα Κ.
— Κρέας...
— Καλά! και τ' άλλα τρία που είναι;
— Στο κόκαλο!

Φ. ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΧΑΡΑ

Ο πατέρας ρωτάει το Νυχτοράγουδο: Ντροπή σου καμμένε. Πέντε χρόνια πās σχολείο και μόνο μέχρι το 10 ξέρεις να μετράς! Τί δουλειά θα κάνης σά μεγαλώσης, αν πās έτσι;

Και το Νυχτοράγουδο απαντάει: Μη στεναχωριέσαι μπαμπά. Θα γίνω διατητής πυγμαχίας.

ΤΩΝΗΣ ΓΙΟΥΛΗΣ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΜΕΣ

ΘΡΑΪΑ, ΛΑΜΠΡΑ, ΩΡΑΙΑ

Κάθε άνθρωπος έχει μια λέξη, μια φράση, και τη χειρακρίβεται μηχανικά, ασυνείδητα, κάθε φορά που γυρεύει μια κυριολεξία, ή από κάποια συγκίνηση δεν ξαίρει τί να πη. "Άλλος λέει «ναί, μάλιστα», άλλος «αυτό», άλλος «πώς;» άλλος «πολύ καλά», κι οι περισσότεροι «ό άπαυτός, ή άπαυτή, το άπαυτό». Υπάρχει μάλιστα και ρήμα «αυτώνω», που το χειρίζονται όταν δεν έχουν πρόχειρο το ρήμα που χρειάζεται. «Το αυτώνωσα, θα το αυτώνω», και καθεξής. Κάποιος χειρίζεται στην όμιλία του τη φράση: «ώραία, λαμπρά, ώραία!». Φυσικά, σε μερικές περιπτώσεις ταίριαζε πολύ καλά όταν π.χ.: του έδιναν μια καλή είδηση, όταν θρικότον μπροστά σ' ένα καλοστρωμένο τραπέζι, όταν ξαναδύσθηκε κάτι χαμένο κ.τ.λ. Άλλα πολλές φορές δεν ταίριαζε καθόλου. Του έδιναν άξοφνα μια κακή είδηση κι εκείνος στην συγκίνηση του, ψιθύριζε: «'Ωραία, λαμπρά, ώραία!». Η διηγόταν τίποτα δυσάρεστο, θλιβερό, τραγικό, κι ύστερα από κάθε του φράσι, έλεγε «ώραία, λαμπρά, ώραία!». "Ετσι μια φορά τον άκουσα να διηγείται τ' αόλουθα: "Επρόκειτο να πάμε ταξίδι, ή αδελφή μου κι εγώ, ώραία λαμπρά, ώραία!... Μπαίνουμε στο σιδηρόδρομο, ώραία, λαμπρά, ώραία!... Εκκινάμε, ώραία, λαμπρά, ώραία!... Εκποχιάζεται το τραίνο, ώραία, λαμπρά, ώραία!... Σπάει το πόδι της ή κακομοίρα ή αδελφή μου, ώραία, λαμπρά, ώραία!... Την πάμε στο νοσοκομείο και της: το κόβουν, ώραία, λαμπρά, ώραία!... Ποθαίνει όμως μόλυνση, και σε τρεις ή μέρες πεθαίνει ώραία, λαμπρά, ώραία!...

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Ο καθηγητής προς τον αιώνα άμελέτητο μαθητή: "Δεν ξέρεις 'Αλέκο, πώς για να γίνω κανείς μεγάλος, πρέπει να ξέρη γράμματα; — Μα κύριε καθηγητά, ο παππούς μου, που είναι μεγαλύτερος του πατέρα μου, δεν ξέρει ούτε το αλφαριθμητικό να διαβάση!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΕ ΚΑΡΔΙΑ

Δήξερα καλύτερα από τον καθένα τα μέρη που είχε περισσότερο κυνήγι καθώς και τα πιο καλά «περάσματα» για ψάρεμα. Γι' αυτό και ο Δαυίδ Ρόμπινσον δεν είχε καθόλου άδικο να με αναζητήσει όταν με χρειάστηκε.

Ήταν ένας ψηλός, γεροδεμένος άντρας και υπηρετούσε σαν άστυνομικός στο Λος Άντζελες. Με τις διακοπές των εορτών και την ετήσια άδειά του, που δεν την είχε χρησιμοποιήσει ναρύτερα, μπόρεσε να εξοικονομήσει έναν δώδεκαμηνη μήνα τεμπελιάς — αν είναι τεμπελιά το κυνήγι και το ψάρεμα!

Δεν μπόρεσα να του βρω ένα υποφερτό δωμάτιο στο μοναδικό ξενοδοχείο του χωριού. "Ετσι αναγκάστηκε να ψάξω για δωμάτιο σε κάνα από τα γνωστά μου σπίτια. Και δεν βρήκα άλλο πιο κατάλληλο από το σπίτι του 'Ησαϊα Χέμπουρν.

Εκεί, λοιπόν, ώδηγησα και τον άστυνομικό από το Λος Άντζελες, τον Δαυίδ Ρόμπινσον.

Ο 'Ησαϊας ήταν κτηματίας, άγαπούσε όμως υπερβολικά το κυνήγι κι είχε περάσει τη ζωή του κυνηγώντας, πράγμα που τον είχε κάνει ν' αποκτήσει άπειρες σχετικές γνώσεις και πολύτιμη πείρα. Ήταν παντρεμένος και πατέρας δυο παιδιών, του Γιαννάκη και της Μαρίας. Είχε ένα άνετο σπίτι και — πράγμα πολύ σημαντικό για τον Δαυίδ Ρόμπινσον — ένα ζευγάρι από καλά γυμνασμένα σκυλιά. Κι έπειδή εκείνη ακριβώς την εποχή δεν είχε πολλές δουλειές, δέχτηκε πρόθυμα να φιλοξενηθώ τον άστυνομικό και να του χρησιμεύσει ακόμα και σαν οδηγός στα κυνήγια του.

Η Ντόρις Χέμπουρν, ή γυναίκα του 'Ησαϊα, ήταν πολύ νεώτερη από τον άντρα της. Μια λεπτή, μελαχρινή γυναίκα, με γλυκό πρόσωπο και καλούς τρόπους.

Η κυρία Χέμπουρν είναι πολύ νέα για να είναι μητέρα αυτών των παιδιών, ήταν ή πρώτη παρατήρησι που μου έκανε ο άστυνομικός, την πρώτη κιόλας ημέρα που τον πήγα στο σπίτι των Χέμπουρν, κάποια στιγμή που έτυχε να βρεθούμε μόνοι.

"Έχεις δίκιο, του απάντησα. Ο 'Ησαϊας έχασε τη γυναίκα του πριν κάμποσα χρόνια. Η Ντόρις είναι δεύτερη γυναίκα του. Μ' όλη όμως τη διαφορά της ηλικίας που έχουν, είναι ένα πολύ εύτυχισμένο ζευγάρι οι δυο τους.

—Σ' εύχαριστώ πολύ, μου είπε σε λίγο ο Δαυίδ, που δεν είπες πως είμαι άστυνομικός και θα σε παρακαλώ να μην φανερώνεις σε κανένα την ιδιότητά μου. Συνήθως ο κόσμος έμάς τους άστυνομικούς μας β'έπει αλλοιώς. Κι εγώ δεν αίσθάνομαι να είμαι διαφορετικός από τους άλλους.

Λίγες μέρες αργότερα συνάντησα τον Δαυίδ και τον 'Ησαϊα να ψωνίζουν σε κάποιο μαγαζί. Ο 'Ησαϊας με κάλεσε να φάμε μαζί για το επόμενο βράδυ. Και δέχτηκα με χαρά την πρόσκλησή του, γιατί ήξερα πως ή γυναίκα του μαγειρεύει θαυμάσια.

Πέρασαμε μια πολύ ώραία βραδυά στο σπίτι του 'Ησαϊα. Η Ντόρις έπαιξε κάποιες θαυμάσιες μελωδίες σε μια παλιά αρμό-

νικα και ο άντρας της την συνόδευσε με την κιθάρά του. Πρόσεξα όμως κάτι: Πώς ο Δαυίδ Ρόμπινσον κοιτούσε κάπως περιέργα την Ντόρις.

Σε δυο μέρες, ο 'Ησαϊας ήρθε και με βρήκε σπίτι. Ήταν αρκετά ταρκαμένος.

—Ο Δαυίδ είναι άρρωστος, μου είπε ο γιατρός φობάται πως έχει πνευμονία.

Με ώδηγησε στο σπίτι του. Εκεί τα πάντα είχαν μπη στη διάθεσι του άρρώστου. Όλοι είχαν άφροσιωθή στην περιποίησή του. Τα παιδιά έπαιζαν ήσυχα στη σάλλα, χωρίς να κάνουν τον παραμικρό θόρυβο και ανησυχούσαν το «θείο Δαυίδ», όπως τον λέγαν.

Ο δόκτωρ Σίμφσον ήταν ο γιατρός του και ή Ντόρις ή αδελφή — νοσοκόμα. Ο 'Ησαϊας μου είπε πως ο άρρωστος είχε εκφράσει την επιθυμία να τον μεταφέρουν σε νοσοκομείο, αλλά ή Ντόρις δεν το είχε δεχτή με κανένα τρόπο.

Το νοσοκομείο δεν διαθέτει αρκετό προσωπικό και μόνο ή γυναίκα μου θα μπορούσε να τον περιποιηθή όπως πρέπει, μου εξήγησε με αυτοπεποίθησι ο 'Ησαϊας Χέμπουρν.

Η άρρώστεια έγινε άφορμή να δώσουν στον Δαυίδ παράτασι της άδειας του. Χάρη στις φροντίδες και τις περιποιήσεις του 'Ησαϊα και της γυναίκας του, και ιδιαίτερα της Ντόρις, ο άρρωστος άρχισε σιγά-σιγά ν' αναλαμβάνει κι έτσι πολύ σύντομα κατάφερε να σηκωθή από το κρεβάτι. Τις πρώτες ημέρες έκανε μικρούς, κοντινούς περιπάτους. Μια μέρα, καθώς τον συνόδευα σ' ένα περίπατό του, μου είπε πως ήθελε να μου μιλήσει ιδιαιτέρως. Καθήσαμε σ' ένα πάγκο.

—Αυτό που θα σου πω, είναι πολύ εμπιστευτικό, άρχισε να μου λέη. Λοιπόν, άκου: Έναντίον της Ντόρις έχει εκδοθή ένταλμα συλλήψεως, πριν άκόμα παντρευτή τον 'Ησαϊα. Από την πρώτη μέρα που την είδα, θυμήθηκα πως κάπου, κάποτε είχα δη τη φωτογραφία της. Όσον καιρό με νοσήλευε, τόσο και πιο πολύ βεβαιωνόμουν πως οι υποψίες μου ήταν αληθινές. Η Ντόρις Χέμπουρν είναι αυτή που ψάχνει να βρη εδώ και πολλά χρόνια ή άστυνομία.

—Μα τί έκανε, λοιπόν; Για τί κατηγορείται και καταδιώκεται;

—Θα σου εξηγήσω. Καταδιώκεται για συμμετοχή σε μια ληστεία... Άλλοι διαπράξαν τη ληστεία, αυτή όμως, ή Ντόρις, μέσ' από ένα άμαξι που είχε σταθή κοντά στον τόπο της ληστείας, παραφύλαγε το δόλμο, όταν άρα γινόταν το άδίκημα. Κανένας δεν είναι σε θέση να βεβαιώση αν πραγματικά ή Ντόρις είναι άνακατεμένη σε κείνη τη βραμοδουλειά. Έμένα το καθήκον μου είναι να τη συλλάβω και να την ώδηγήσω στο Λος Άντζελες. Εκεί θα ξεκαθαρίση ή υπόθεσι. Σου είπα ποιά είναι το δικό μου καθήκον. Έλα όμως που... Κατάλαβαινα τη δύσκολη θέση που βρισκόταν ο άστυνομικός. Σ' εκείνο το σπίτι είχε βρη ζεστασιά, καλώσύνη και συμπόνια στις δύσκολες στιγμές της άρρώστειας του. Κι εκείνο που μου δάγκωνε την

καρδιά, ήταν πως εκείνο το χαρούμενο σπιτικό το σπίτι του 'Ησαϊα και της Ντόρις Χέμπουρν, κινδύνευε να γκρεμιστή σε έρείπια!

—Η Ντόρις ξέρει πως την αναγνώρισε; ρώτησα την ίδια στιγμή τον Ρόμπινσον. —Δεν μίλησαμε ποτέ γι' αυτό. Είμαι όμως σίγουρος πως το διαισθάνεται, το έχει καταλάβει...

—Ναί, μα το ένταλμα συλλήψεως είναι έναντίον ενός προσώπου με διαφορετικό όνομα από το δικό της, τόλμησα να πω. Είναι δύσκολο να έχει γίνει λάθος;

—Αδύνατο. Τέτοια περιπτώσεις αποκλείεται. Στο έπαγγελμά μας, έχουμε συνηθίσει άμα δούμε μια φωτογραφία για ένα δευτερόλεπτο, να την θυμόμαστε για πάντα.

—Ναί, αλλά μπορεί ή Ντόρις να μην έλαβε μέρος σ' αυτή την κλοπή που λές. Έπειτα, μην ξεχνάς τη μεγάλη εύτυχία που έφερε σ' αυτό το σπίτι. Και δεν της



είναι όρκετή τιμωρία να ξέρη πως την υποψιάζεσαι;

—Πιστέψέ με, μου αποκρίθηκε ο Δαυίδ, πως σκέφτηκα πολύ πάνω σ' αυτό και δεν θά'ελα με κανένα τρόπο να κόμω κακό στον 'Ησαϊα, τη Ντόρις και την ίδια και τα παιδιά, που μ' όλο που δεν είναι δικά της, τ' αγαπάει σά να ήταν.

Ο έκευρισμός του όσο πήγαινε και μεγάλωνε και καταλάβαινα πως ήταν πολύ δύσκολο να τον κάνω ν' αλλάξη γνώμη. Ωστόσο, αποτόλμησα να του πω κι αυτό:

—Μην ξεχνάς, φίλε μου, πως αυτή τη στιγμή βρίσκεσαι σε διακοπές. Δεν είσαι «έν υπηρεσία»...

—Ένας άστυνομικός, άκουσα τότε να μου λέη ο Δαυίδ Ρόμπινσον, είναι 24 ώρες το είκοσιτετράωρο άστυνομικός και δεν ξεχνά ποτέ το καθήκον του...

Προσπάθησα να γυρίσω τη συζήτησι

μας σε άλλα θέματα. Γιατί ήμουν σίγουρος πια πως ο Δαυίδ, το μόνο που θ' άκουγε από δώ και πέρα ήταν ή συνειδήσις του. Τον άφησα λοιπόν στις σκέψεις του και τράβηξα για το σπίτι μου.

Οι μέρες πενούσαν κι ή άνησυχία μου μεγάλωνε. Τί θάκανε ο Δαυίδ; Τί απόφασι θάπαιρνε; Όσπου ένα πρωί μου τηλεφώνησε ο 'Ησαϊας. Με παρακαλούσε να πάω το ίδιο απόγευμα στο σπίτι του. Με ήθελε, όπως μου είπε, για κάτι πολύ σοβαρό.

Πήγα. Τους βρήκα μαζεμένους και τους τρεις — το ζευγάρι των Χέμπουρν και τον άστυνομικό — στη σάλλα, ενώ τα παιδιά έπαιζαν άμέριμνα στο δωμάτιό τους. Έξω έβρεχε, έβρεχε με το τσουβάλι.

—Σας κάλεσα στο σπίτι μου, άρχισε να μου λέη ο 'Ησαϊας, γιατί σας χρειάζομαι απόλυτα σ' αυτή την υπόθεσι. Ο Δαυίδ, μου τα εξιστόρησε όλα. Πριν γίνει γυναίκα μου ή Ντόρις μου έμπιστευτή-



ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ φυτρώνουν στην επιφάνεια της γής μονάχα έως τα 3.500 μέτρα ύψος. Πέρα από το ύψος αυτό, δεν υπάρχουν ούτε και έντελβάις.

Η ΚΑΜΗΛΑ θεωρείται κατά λάθος ζωο που δεν πίνει νερό. Ένώ άντέχει πολύ στη δίψα, όταν εύρη νερό, μπορεί να πιη μονοκοπονιάς έως 65 άκάδες νερό.

ΕΙΝΑΙ ΓΝΩΣΤΟ ότι τα κουνέλια τρώνε και ξύλο, μα δεν είναι αρκετά γνωστό ότι καταβροχθίζουν όλόκληρα δάση. Στην Αυστραλία υπάρχουν όλόκληρα «Νεκρά Δάση», που τάχουν... πεθάνει το κουνέλι. Τα δέντρα αυτών των δασών είναι πεθαμένα. Είναι δηλαδή καταδικασμένα να ορθώνουν προς τον ούρανό κατάξερο τον κορμό τους, που δεν βγάξει ποτέ φύλλα μ' όλο που δεν τ' άγγιξε ποτέ πυρκαγιά ούτε άλλη άρρώστεια. Τα ρήμαξαν όμως τ' άγρια κουνέλια που περιφέρονται κατά άγέλες στην Αυστραλία κι έχουν καταντήσει σε μερικές περιφέρειες σωστή μάστιγα. Τα άγριακουνέλια αυτά, άφου φάνε όλη την πρασινάδα που βρίσκουν μέσα στο δάσος, ρίχνονται στα δέντρα και ροκνίζουνε το φλοιό στη βάση των δέντρων που είναι το ίδιο σά ν' ανοίξης τις φλέβες ενός ανθρώπου ή να του αφαιρέσης το στομάχι. Έτσι, μη μπορώντας να τρφούνε πιά, τα δέντρα πεθαίνουν. Άλλα και το τέλος των κουνελιών αυτών δεν είναι καλύτερο. Νεκρώνοντας τα δάση, πεθαίνουν κι αυτά με τη σειρά τους από εξάντλησι, γιατί δεν βρίσκουνε πια τίποτα να φάνε.

ΓΙΑ ΝΑ ΒΓΗ ένα κιλό βούτυρο χρειάζονται 20 έως 25 κιλά γάλα, όχι φυσικά αποβουτυρωμένο, σαν αυτό που πουλάνε οι γαλατάδες.

ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΑ περισσότερα πετούν με μέση ταχύτητα 60 χιλιόμετρα την ώρα. Μπορούν όμως να πετάξουν και με 120 χιλιόμετρα την ώρα αν τύχη και βρουν εύνοϊκό καιρό. Μπορούν ακόμα να διασχίσουν άπόστασι από 1500 έως 2.000 χιλιόμερα σε μια διαδρομή.

Το περιστέρι διπλασιάζει το άρ-χικόν του βάρος, το βόρρο δηλαδή που είχε μόλις γεννηθήκε μέσα σε... σαράντα όκτώ ώρες!

Μα το παπάκι δέ βιάζεται τόσο πολύ. Αυτό χρειάζεται έξι μέρες για να πάρη διπλάσιο βάρος και το κοτόπουλο έννιά μέρες.

ΟΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΑΣΑΣ

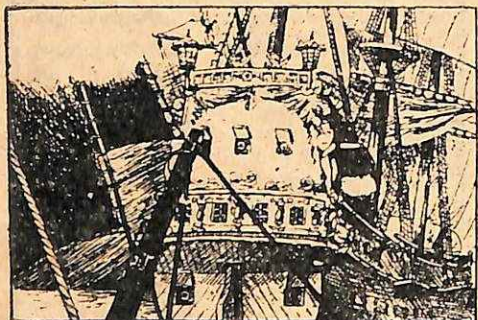
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΜΑΣ ΦΙΛΟΥΣ



ΣΥΝΕΧΕΙΑ: από το προηγούμενο.

(Η) Α ΘΥΜΑΣΤΕ από το προηγούμενο φύλλο πώς ο «Ιπτάμενος Ολλανδός» είχε αποφασίσει να μεταβληθεί σε κουρσάρο και να μετατρέψει τη «Μπίλλια» σε πειρατικό καράβι.

Η θάλασσα ήταν ήρεμη, γαληνεμένη. Μ' άεφανα, εκεί, στο βάθος, φάνηκε η φιγούρα ενός καραβιού, που έσχιζε ήρεμα τα κύματα του Ώκεανού. Ήταν ένα έγγλεζικο εμπορικό καράβι, που έρχοταν, ποιος ξέρει από πού, και ήταν παραφορτωμένο από πλούσιες κι ακριβέςπραξιές. Το πλήρωμα πηγαίνονταν στο κατάστρωμα, απασχολημένο με τις δουλειές του καραβιού, ενώ ο καπετάνιος του, με τα κανόκυαλια στα μάτια, βύθιζε το



βλέμμα του μπροστά, στον άτελειωτο ωκεανό.

Κι άξαφνα, πέρα μακριά, φάνηκε η φιγούρα ενός άλλου καραβιού, που έσχιζε και κείνο τον Ώκεανό.

— Ένα καράβι, φώναξε ο καπετάνιος του εμπορικού. Ένα μικρό καράβι με κόκκινο πανί!

Σημάδι φανερό πώς το παράξενο εκείνο καράβι ήταν κουρσάριο. Από πού έρχόταν; Και για πού τραβούσε; Προχωρούσε εύθιγα. Και η απόστασις που χώριζε τα δύο καράβια, το εμπορικό και το κουρσάριο, ολοένα και μικραίνει.

Το πλήρωμα του εμπορικού είχε μαζευτεί τώρα στην πλώρη, παρακολουθώντας με αγωνία το παράξενο εκείνο καράβι, που τους σίμωνε ολοένα. Δεν ήταν τότε ήσυχος ο Ώκεανός. Χειρότερα κι από την πιο άγρια φουρτούνα, ήταν συχνά τα κουρσάρικα καράβια, αυτά που βγαίνουν ξαφνικά μπροστά στο δρόμο των άλλων των εμπορικών. Κι ο σκοπός τους ήταν πάντα φανερός, ολοφάνερος. Τα κουρσάρικα δεν είχαν ανάγκη να κάνουν μακρινά ταξίδια, να φορτώνουν και να κουβαλούν πράγματα σε άμπάρια τους. Γι' αυτό φρόντιζαν πάντοτε τα έλλα, τα εμπορικά. Τα κουρσάρικα τάβρισκον έτοιμα. Και δεν είχαν να κάνουν τίποτ' άλλο πιαρ το ρεσάλτο, την επιδρομή. Ρίχνον τις άρπάγες τους καταπάνω στα φιλήσυχα εμπορικά καράβια, και το τσούρμιο τους, ίδιος δαίμονας, με τα πελέκια στα χέρια, πηδούσαν στις κουβέρτες τους.

Δύσκολο να γλυτώσει ένα εμπορικό καράβι από το τσούρμιο.

ράβι από το ρεσάλτο του κουρσάρικου. Γι' αυτό κι ο καπετάνιος του έγγλεζικού εμπορικού παρακολουθούσε τώρα με φανερή αγωνία το κουρσάρικο που είχε βάλει τη ρότα του γραμμή καταπάνω του.

Α Ν ΓΥΡΙΣΟΥΜΕ τώρα πίσω στη «Μπίλλια» θα δούμε τον παράξενο καπετάνιο της, όρθον δίπλα στο τιμόνι της, να καρφώνει κι αυτός το βλέμμα του στο βάθος του ορίζοντα. Κι από τη στιγμή που ξεχώρισε τη φιγούρα του εμπορικού, η καρδιά του άρχισε να χτυπάει παράφορα.

— Ένα καράβι! Ένα έγγλεζικό καράβι, έκανε σά να μιλούσε μονάχος του ή σά ν' άπευθυνόταν στο φανταστικό πλήρωμά του. Και θα πρέπει να είναι δίχως άλλο φορτωμένο με πλούσια ακριβήπραξιεία. Ποιος ξέρει από ποιές μακρινές χώρες τα κουβαλάει. Νά, με την πίστη μου, μια δουλειά που αξίζει τον κόπο....

Η ματιά του άστραφτε, το στήθος του φούσκωνε. Είχε δεμένο το κεφάλι του με το μακρύ κουρσάρικο μαντήλι, με το χέρι του άγγιζε κιόλας τη λαβή του κοφτερού μαχαίριού του. Και δεν ξεκόλλησε πια τη ματιά του από το «έχθρικό» καράβι. Η ώρα για δράσι σίμωνε ολοένα. Γιατί τώρα τα δύο καράβια βρισκόταν πολύ κοντά το ένα στο άλλο.

Σαν τρελή ή «Μπίλλια» χύμηξε κατά την πρύμη του έγγλεζικού.

— Το τιμόνι σου δεξιό... Ούρλιαξε από το άλλο καράβι ο καπετάνιος. Μα τί παράξενο, από το κουρσάρικο δεν ξεφύγει η παραμικρή ύποψια ζωής, έμοιαζε σαν ένα καράβι άδριο απόπλη-

ΕΥΘΥΜΑ

Ο Γ. Φουκαράς, νεοδιορισμένος δημοσίος υπάλληλος, με βαθμό γραφέως Β', πάει στο φωτογραφείο να φωτογραφηθεί. Παίρνει όμως ακατάλληλη πόζα μπρος στο φακό κι ο φωτογράφος αναγκάζεται να του πη:

— Μ' αυτήν τη θέση που πήρατε, δεν θα μπορέσω, δυστυχώς, να σας φωτογραφήσω.

Ο Φουκαράς, νομίζοντας πώς του λέει για τη θέση που έχει σαν υπάλληλος, απαντά:

— Τί να κάνω; Δεν είχα, βλέπετε, τα προσόντα να με διορίσουν σε ανώτερο.

— Δεν ενωώ αυτό, κύριε. Να τοποθετηθείτε καλύτερα.

— Μα κι εγώ ζητώ να με τοποθετήσουν καλύτερα, να δώσω όμως αν θα πετύχω τη μετάθεση.

— Μην κάθεσθε έτσι, χριστιανέ μου.

— Έννοια σας, και δεν κάθουμαι. Όλημερίς γυρίζω κι έβαλα σ' ενέργεια ό,τι μέσα μπορούσα.

Τη συνέχεια ας την φαντασθούμε. Η ύποψή έχει τα όριά της.



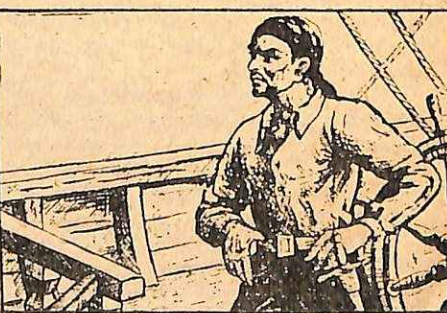
ρωμα. — Είναι ένα νεκρό καράβι, χωρίς ψυχή ανθρώπου μέσα...

Φώναξε τώρα ο καπετάνιος του εμπορικού. Ο τιμονιέρης είχε σκύψει πάνω στο τιμόνι του και με μια τρομερή επιδεξιότητα, γλύνισε τη σύγκρουση. Έτσι, τα δύο καράβια βρέθηκαν για μια στιγμή το ένα πλάι στο άλλο.

— Τι καταραμένο διαβολοκάραβο είναι αυτό που ήρθε να κολλήσει δίπλα μας... Αφρίζε από το κακό του ο καπετάνιος του έγγλεζικού μπρικιού. Η σύγκρουσις είχε αποφευχθεί. Κι άξαφνα, από το παράξενο εκείνο καράβι, τη «Μπίλλια», ξεπετάχτηκαν ένα πλήθος άρπάγες, που γαντζωνόνταν στα κατάρτια του εμπορικού, ίδια σαν πλοκάμια ενός τεράστιου, μυθικού χταποδιού.

Το πλήρωμα του εμπορικού τα είχε κυριολεκτικά χαμένα. Η κουβέρτα του κουρσάρικου ήταν άδεια, ολότρελα, άδεια από τσούρμιο. Κι όμως άορατα χέρια έμοιαζαν να οδηγούν τους γάντζους που ξεπετάγονταν από μέσα του και γαντζώνονταν στα κατάρτια του έγγλεζικού μπρικιού. Ο κίνδυνος ήταν άμεσος και σοβαρός. Μέσα στο εμπορικό όλοι τους είχαν παραλύσει. Σαν ν' αφήνονταν να νικηθούν από τη μοίρα, δε σάλυε κανένας τους, αλλά τους είχε συνεπάρει όλους ένας ακαταλόγιστος φόβος. Έδώ δεν είχαν να πολεμήσουν μ' έναν φανερό έχθρο, εδώ πολεμούσαν ακατανίκητες, μυστηριακές δυνάμεις.

Κι άξαφνα, μέσα στη γενική παραλυσία, άκούστηκε ή φωνή του λοστρόμου, που είχε μπορέσει να ξαναβρεί την τελευταία στιγμή την ψυχραιμία του. Έτρεξε κοντά στον καπετάνιο του και δείχνοντάς του



το παράξενο εκείνο καράβι, τη «Μπίλλια», το καταραμένο, καθώς το είχε πη κι ο ίδιος ο πλοίαρχος διαβολοκάραβο, του φώναξε:

— Τί καθόμαστε με σπαυρωμένα χέρια, μίστερ Τζόνς. Αυτός ο δαίμονας θα μάς ρουφήξει με τα πλοκάμια του. Να κόψουμε τα σχοινιά από τ' άρπάγια, να γλυτώσουμε από το χαμό...

(Συνεχίζεται)

ΜΙΑ που και τ' άλλα παιδιά του σπιτιού είχαν δώσει τις εξετάσεις τους και περίμεναν τώρα πια με χαρά τα ενδεικτικά τους, έπρεπε κι η Σάσα να δώσει τις δικές της εξετάσεις και να πάρη κι αυτή, το ενδεικτικό της. Μα τί λοιπόν, για μισό μέρδικό την είχαν αυτή; Σαν άκουσε μάλιστα πώς θα δάδευε ο μπαμπάς μ' ένα κουτί σοκολατάκια το Μίμη και τον Άλέκο αν θάπαιρναν με καλό βαθμό τα ενδεικτικά τους, χάλασε τον κόσμο.

Σέλω κι εγώ δεικτικό!... (στη γλώσσα της Σάσας το ενδεικτικό). Σέλω κι εγώ κολατάκια!

Έτσι αποφασίστηκε από τη σχολική επιτροπή του... σπιτιού, «χάρη της ισότητος και της γαλήνης μεταξύ των αδελφών», να δώση κι η Σάσα τις εξετάσεις της.

Κι άκούστε πρώτα κατά ποιο τρόπο έγινε δάσκαλος της ανεψούλας μου:

Βλέποντας η Σάσα όλο το χειμώνα το Μίμη και τον Άλέκο με βιβλία, τετράδια και μολύβια, άρχισε να ζηλεύει. Ήθελε σώνει και καλά να μάθη κι αυτή «γράμματα».

— Μα Σάσα, είσαι μικρούλα και στο κεφαλάκι σου δε θα μπορέση να χωρέση τίποτα, τίποτα, της έλεγε η μαμά, χαϊδεύοντάς την.

Πού ν' άκούση όμως αυτή! Καλέ τ' είν' αυτά; Η Σασούλα δε θα μπορούσε να μάθη τίποτα, πούξερε κιόλας να διαβάξη στο βιβλίο του Άλέκου ανάποδα!

Μια που δε μπορούσε λοιπόν να γίνη άλλοιώς έπρεπε να βρεθί ο δάσκαλος της Σάσας. Ο Μίμης που κάνει πώς τα ξέρει όλα, προθυμοποιήθηκε άμέσως να διορίστη αυτός και μάλιστα άμισθος. Η Σάσα στην αρχή δεν τον ήθελε. Ο Μίμης δάσκαλος της!

Αυτή ήθελε δάσκαλο μεγάλο να φορη μάλιστα και γυαλιά. Ήρθε σέ μένα και μούκανε τα παραπόνά της. Κι εγώ ανέλαβα να τα συμβιβάσω τα πράγματα. Ο Μίμης θα γινόταν δάσκαλος της κι εγώ γενικός επιθεωρητής! Η Σασούλα δεν κατάλαβε και πολλά πράγματα για το δικό μου τίτλο, δέχτηκε όμως μια που θάμουν κι εγώ στη μέση—μεγάλος και με γυαλιά!

Μα απ' το πρώτο κιόλας μάθημα ή μαθήτρια τα τσούγκρισε με το δάσκαλό της. Κι έπειδή το δικό ήταν με το μέρος της, αποφασίστηκε από τη σχολική επιτροπή—το μπαμπά, τη μαμά και μένα ή απαλλαγή του Μίμη από τα καθήκοντά του—τί σύντομο κι άδοξο τέλος δασκάλου! δια «κατάχρησιν έξουσίας».

Έτσι, εξαιτίας του κυρίου Μίμη, υπαβιάσθηκα κι εγώ, χωρίς να φταίω σέ τίποτα, κι από επιθεωρητής έγινε δάσκαλος! Η ανεψούλα μου ήταν ένθουσιασμένη μαζί μου. Η αλήθεια είναι ότι δεν ήμουν καθόλου αυστηρός με την μαθήτριά μου. Δέ μου βάσταγε ή καρδιά να θυμώσω με τις ξανθές αυτές μπουκλίτσες και τα μαργιόλια γαλανά ματάκια που με κοιτούσαν κοροϊδευτικά.

Έτσι, μέσα σέ κάμποσους μήνες, κατάρθωσε, να μάθη ή Σάσα το αλφάβητο ως το θήτα, και να το λήη απέξω κι άνακατωτά να μετρήη, όπως της άρεσε, από το ένα ως το δέκα, και να γράφη, στην πλάκα, μεγάλα άλφα, γιώτες, και όμικρα. Ήταν λοιπόν καιρός να δώση κι αυτή τις εξετάσεις της και να πάρη το βραβείο της, αν τα κατάφερνε καλά.

Για μέρα των εξετάσεων ώριστηκε ή μέρα που θάπαιρναν τα ενδεικτικά τους ο Μίμης κι ο Άλέκος—προς πρόληψιν ταραχών κατά την άπονομήν των βραβείων—όπως δήλωσε ή σοφή σχολική επιτροπή.

Έτυχε λοιπόν νάιναι Κυριακή. Τί επίσημη μέρα! Και τί όμορφη πούταν ή μαθήτριά μου με το καινούργιο ρόζ φορεματάκι της, πούχε ένα κοτζάμ φιόγκο και την έκανε να μοιάξη μ' ένα ζωντανό τριαντάφυλλο! Έγώ τουλάχιστον φοβόμουν πώς δε θα μπορούσα να κρατήσω για πολλή ώρα την



άξιοπρέπεια του δασκάλου, πώς θ' άρπαζα ή Σασούλα στα χέρια μου, θα τη σήκωνα ως το ταβάνι, και θα της έδινά το βραβείο της, μ' όλη μου την καρδιά, χωρίς να τη βασανίσω με τις εξετάσεις.

Όταν γύρισαν απ' το σχολείο ο Μίμης κι ο Άλέκος καμαρωτοί—καμαρωτοί για το άριστο των ενδεικτικών τους που κρατούσαν στα χέρια, καθήσαμε όλοι μπροστά στο γραφείο του μπαμπά, δάλαμε τη Σάσα άπέναντί μας κι άρχισαν οι εξετάσεις.

Ο Μίμης κι ο Άλέκος που τους φανόταν κομική ή σκηνη, είχαν ξεκαρδιστή στα γέλια. Μα τους έκανα νόημα να σοδαρευτούν.

— Παιδιά ήσυχία παρακαλώ! Πές μας, Σάσα, ό,τι ξέρεις απ' το αλφάβητο. Κι ή μικρή ή Σασούλα, πούχε όλη την ώρα τα μάτια της στηλωμένα πάνω στα άραφα κουτιά με τα σοκολατάκια, πούταν στο γραφείο και σκεπτόταν ίσως αυτή τη στιγμή ποιο να διαλέξη, με κοίταξε.

Ξαφνιασμένη, τάχασε, και δε μπορούσε να άρθρώση λέξι.

— Έμπρός, Σάσα! Για θυμήσου...

— Άλφα... Άφα, Γάμα, Έτσιλο, Ήτα, Ήτα, Ήτα! είπε ή μαθήτριά μου μονορούφι σά να της ήρθε άξαφνα ή θεία φώτισι.

Το τί έγινε τότε δε λέγεται! Ο Μίμης κι ο Άλέκος πετάχτηκαν άπ' τις καρέκλες τους, κρατώντας την κοιλιά τους από τα γέλια. Του μπαμπά άπ' τα πολλά γέλια τούρβε δήχας. Η μαμά έφαχνε να βρη τη Σάσα, που το είχε σκάσει από τη ντροπή της. Κι εγώ έμενα με την προσβολή της άποτυχίας της μαθήτριάς μου.

Ο Μίμης όμως κι ο Άλέκος διαζόταν να πάρουν τα βραβεία τους κι έπρεπε όπωσδήποτε να τελειώσουν οι εξετάσεις. Επιτέλους την άνακαλύψαμε τη μαϊμουδίτσα πίσω από την πόρτα της τραπεζαρίας, με το κεφάλι γυρισμένο προς τον τοίχο, όπως έκανε πάντα όταν θυμωσε. Την καλοπιάσαμε και την καθήσαμε πάλι μπροστά μας.

— Κυρίες και κύριοι, δήλωσα εγώ, τα λάθη της μαθήτριάς μου δεν ήταν και τόσο σπουδαία, όπως φανταστήκατε...

» Άν έξεχασε το θήτα και το Δέλτα δε χάθηκε ο κόσμος! Όσο για τα Ήτα, Ήτα, Ήτα, αυτά δεν είναι λάθη. Αυτά στη γλώσσα της Σάσας σημαίνουν Ζήτα, Ήτα, Θήτα. Για να ιδήτε τώρα πώς θα μάς μετρήση από το ένα ως το δέκα, χωρίς κανένα λάθος. Νά κρύβουμε όμως πρώτα τα κουτιά με τα σοκολατάκια, γιατί με τις ματιές που τους ρίχνει μπορεί να πάθη καμιά... σύγχυση!

Έτσι τα κουτιά μπήκανε στο συρτάρι του μπαμπά κι ή Σάσα μου μέτρησε με τα δάχτυλά της ως τα δέκα σωστά.

Έπειτα μάς έγραψε στην πλάκα της κάμποσα άλφα, γιώτες και όμικρα, και στο τέλος μάς άπήγγειλε και το ποίημά της άνεβασμένη πάνω στην καρέκλα.

Τέλειος θρίαμβος!

— Μπαρμπο, Σασούλα! Έλα τώρα να σε φιλήσουμε, της είπε ο μπαμπάς, παίρνοντάς την στην άγκαλιά του.

Τη φιλήσαμε στα δροσερά της γριανταφυλλένια μαγουλάκια και της δώσαμε το βραβείο της και το ενδεικτικό της.

Έλαμπε από χαρά. Ποτέ άλλοτε δεν είχα δη την ανεψούλα μου τόσο ευχαριστημένη.

Τα σοκολατάκια δεν την συγκινούσαν, όσο ή ίκανοποίησι ότι πήρε κι αυτή «δαβείο» και «δεικτικό», όπως ο Μίμης κι ο Άλέκος...

Η Σάσα μια μέρα θα μεγαλώση, θα γίνη μια άραία κοπέλλα, και τότε θα μάθη πολλά—πολλά γράμματα. Θα ξέρη να γράφη και να διαβάξη σαν τον μπαμπά και τη μαμά.

Θα γράφη και θα διαβάξη άλλοτε ήραγματα ευχάριστα, κι άλλοτε πράγματα θλιβερά—γιατί ή ζωή είναι πίκρα μαζί και χαρά...

Η ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΗΣ



(ΣΥΝΕΧΕΙΑ από το προηγούμενο)

Δυο λεπτά αργότερα ή αμαρτωλότητα σταματούσε στο σταθμό Μοντελιό. Ο Μάρκ, που είχε ξαναβρεί το κέφι του, προσφέρθηκε να πάει ν' αγοράσει μερικά κομμάτια μαντολάτο για το οποίο φημίζεται ή μικρή αυτή πόλη, και κατέβηκε γρήγορα στην αποβάθρα. Η χοντρή κυρία ήταν για λύπη, γιατί την τελευταία στιγμή ή Μι-νου ξέφυγε απ' το πανέρι του. Όλο το βα-γόνι αναστατώθηκε και με χίλια βάσανα κατάφεραν να τον ξαναπατήσουν και να τον παραδώσουν στην κυρά του, που ξετρε-λαμένη μάζευε τα μπαγκάζα της.

Το τραίνο θα φύγει, κλαυθούριζε. Θα με πάει στο 'Αθινό. Βοηθήστε με.

Την βοηθούσαν, αλλά εκείνη με τον εκ-νευρισμό της μπερδεύει χειρότερα τα πρά-γματα.

Ξαφνικά ή Χριστίνα ένοιωστ την καρ-διά της να σταματά: ή χοντρή γυναίκα είχε τραδίσει τη βαλίτσα της απ' το δί-χτυ κι έβγαίνει κρατώντας την στο διάδρο-μο. Για μια στιγμή ή νέα έ-μεινε, σαν πετρωμένη, μην τολ-μώντας να πιστέψει στα μάτια της. Η κατάσκοπος λοιπόν δεν ή-ταν άλλη από την αξιωματική και καλοκάγαθη αυτή γυναίκα, που κανείς δεν θα τολμούσε πο-τέ να την υποπτευθεί;

Όλοι οι άλλοι επιβάτες του βαγονιού ήταν όρθιοι κι ή Χρι-στίνα αναρωτιόταν ποιος απ' τους θα έβγαине ν' ακολουθήσει την κλέπτρια. Ο άνθρωπος με τα γκρί φαινόταν έτοιμος να τρέ-ξει πίσω της, ίσως όμως απλά και μόνο για να την βοηθήσει, ό-πως είχε κάνει και πριν. Ο πα-ξιδιαστής με την κόκκινη μύτη δεν στεκόταν σε μια μεριά: ο φλύα-ρος που είχε μπη στη Ντιζόν παρακολουθούσε τη σκηνή με το βλέμμα. Ποιος από τους τρεις θα φα-νέριε στη Χριστίνα πως ήταν ο πράκτο-ρας του Μπαρούα, παίρνοντας από πί-σω την κατάσκοπο;

Τί συμβαίνει; ρώτησε ανήσυχος ο Μάρκ, που είχε ξαναγυρίσει στο βαγόνι. Φαίνεται σαν πετρωμένη.

Την ίδια στιγμή, ή χοντρή κυρία έρρι-ξε τα μάτια της στην βαλίτσα που κρα-τούσε κι έβγαλε κάτι σαν μουγγρητό.

—Α, Θεέ μου, φώναξε. Δεν είναι ή δι-κή μου!

Γύρισε, σκόνταψε με τη βαλίτσα στα γόνατα του Μάρκ και βρέθηκε αντιμέτωπη με την Χριστίνα.

—Μά είναι ή βαλίτσα σας, δεσποινίς!

—Αχ, τί άφρημένη που είμαι! Η δικιά μου είναι στο πλάι, ίδια σχεδόν. Αύτος ό άλλος, ό γάτος μ' έκανε άνω-κάτω.

—Κατέβητε γρήγορα, τη συμβούλεψε ό άνθρωπος με τα γκρί.

Παρατώντας τη βαλίτσα στα πόδια του Μάρκ, ή χοντρή κυρία τραδίσε με βία τη δική της από το δίχτυ και μουρμουρίζον-τας άκόμα συγγνώμες βγήκε στο διάδρομο και κατέβηκε στην αποβάθρα.

Από την πόρτα της έδωσαν και μερι-κά άλλα πακέττα, μία γλάστρα και το πα-νέρι με το γάτο. Ύστερα το τραίνο ξε-

κίνησε άμέσως.

—Μυστήριο αριθμός 6, παρά λίγο να σου πάρουν τη βαλίτσα σου κι ούτε μίλη-σες καν. Κι όμως το είχες αντίληψη!

—Δεν ήμουν βέβαιη...

—Σε παρόμοιες περιπτώσεις πρέπει να δεβαιώνεσαι άκόμα κι αν άμφιβάλλεις, ά-πάντησε στεγνά ό Μάρκ.

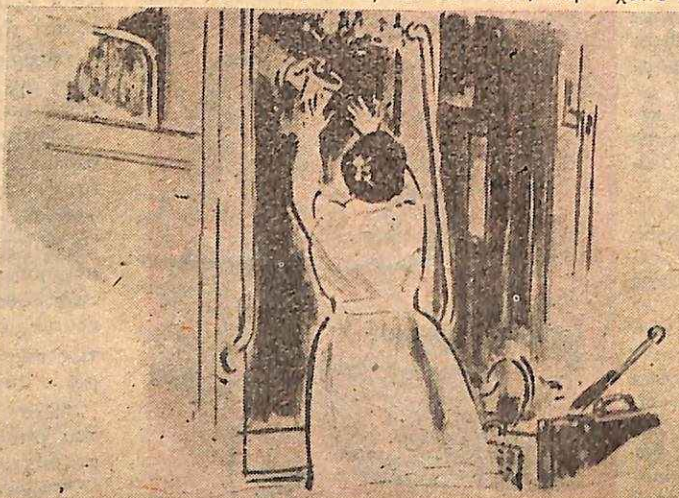
Κι έκανε μεταβολή για να γυρίσει στο διαμέρισμά του.

XII

—Η δεσποινίς Περρώ; φιθύρισε ξαφνι-κά μία φωνή.

Η Χριστίνα τινάχτηκε και κοίταξε με κατάπληξη τον άγνωστο που της μιλούσε. Ήταν ένας άντρας κάπου τριάντα χρονών, με μέτριο ανάστημα και μαύρα μαλλιά. Φορούσε ένα φαιδύ πρασινωτό αδιάδροχο κι είχε τα χέρια στις τσέπες. Ασφαλώς θα-χε άνεδη στην τελευταία στάση, γιατί δεν τον είχε παρατηρήσει νωρίτερα.

—Η δεσποινίς Περρώ; ξαναρώτησε ό άγνωστος. Έσείς είσθε, δεν είν' έτσι; Μή



φοβάσθε... Έρχομαι εκ μέρους του κ. Μπαρούα. Μην κινηθείτε από πάντων... Μην έχετε αυτό το κατάπληκτο ύφος. Μπορεί να σας βλέπουν. Καταλάβετε;

—Ναί, κατάλαβα, άπάντησε σιγά ή Χριστίνα. Μά ποιος είσθε; Τί ή-θατε να κάνετε;

Ο άγνωστος άναψε ήσυχα ένα τσιγάρο κι ύστερα, δείχνοντας μ' ένα χαμόγελο το τοπίο, άπάντησε:

—Αν ήμουν στην ειδική ύπηρεσία του Μοντελιό. Έχω επιφορτισθ από τον κ. Μπαρούα να σας συναντήσω... Θα του τηλεφωνήσω από το 'Αθινό να τα τελευταία νέα. Πήγαν όλα καλά;

Η Χριστίνα του διηγήθηκε γρήγορα τα διάφορα περιστατικά και κυρίως, την έπιθεσι που είχε υποστή στη Λυών. Ο έ-πιθεωρητής έδειξε έσπληκτος.

—Τό πιθανότερο μία άπλη απόπειρα κλοπής, συμπέρανε. Αυτά συμβαίνουν συ-χνά στους μεγάλους σταθμούς. Δεν παρα-τηρήσατε τίποτ' άλλο;

Γύρισε αδιάφορα για να ρίξει μία μα-τιά στο έσωτερικό του διαμερίσματος.

—Ποιος είναι λοιπόν ό πράκτωρ του κ. Μπαρούα; ρώτησε ή Χριστίνα. Δεν είναι

αυτός ό ψηλός κύριος με τα γκρί που δια-βάει;

—Δεν ξέρω, άπάντησε ό έπιθεωρητής.

—Κι εκείνος ό άλλος με το κόκκινο πρόσωπο;

Ο έπιθεωρητής σήκωσε τους ώμους.

—Γιατί να βασανίζετε τη σκέψη σας

Αφήστε καλύτερα τα πράγματα να κυλή-σουν μόνα τους.

Ξαφνικά το χαμόγελο του έσβησε.

—Έχω ένα δυσάρεστο νέο να σας ά-νακοινάσω, έλεγε.

—Για το θεό μου; φιθύρισε ή Χρι-στίνα.

—Ναί, για το θεό σας. Ο κ. Μπα-ρούα έπέβλεπε διακριτικά το σπίτι του.

Ανησύχησε όμως που δεν έβλεπε καμιά κίνηση κι έστειλε δύο πράκτορες. Ο θεός σας εξαφανίστηκε.

Η νέα έμεινε σιωπηλή. Δεν την είχαν άπατήσει λοιπόν οι προαισθήσεις της. Ο θεός της κινδύνευε, μήπως ό θεός της να πληρώσει με τη ζωή του αυτή τη νίκη;

—Ναί, εξαφανίστηκε, συνέ-χισε ό άστυνομικός. Μία γρη-γορή έρευνα στη συνοικία του δεν άπέδωσε τίποτα. Δεν τον έχουν δη από χτες το πρωί στις 11.

Είχε βγή ν' αγοράσει λίγα φρου-τα. Η γρή άπρέτρια χτύπησε μάταια την πόρτα του σήμερα το πρωί.

Απλώθηκε σιωπή. Η Χριστί-να κοιτούσε σταθερά τα δονά που ξετυλίγονταν μπροστά της. Ο ήλιος που χαμήλωνε στον ό-ρίζοντα έπεφτε στα μάτια της, δεν σκεφτόταν όμως να γυρίσει το κεφάλι.

—Δεν πρέπει πάντως να φοβόσαστε το χειρότερο! έλεγε ό άστυνομικός μ' ένθου-ρυντικό τόνο. Τό πιθανότερο είναι πως οι κατάσκοποι τον κρατούν για να τον έμψυ-χίσουν να επικοινωνήσ μαζί σας. Είναι βέβαιο πως θα τον αφήσουν μόλις τελειώ-ση ή υπόθεσι.

—Αν θα τελειώνει βέβαια προς όφελός τους, άπάντησε ή Χριστίνα. Αν όμως τε-λειώσει σε βάρος τους, τί θα τον κάνουν;

—Δεν πιστεύω πως θα έπιδαρύνουν τη θέσι τους μ' ένα έγκλημα, έλεγε ό άστυ-νομικός.

Δεν έδειχνε όμως έντελώς σίγουρος.

—Και τί θα κάνετε τώρα; ρώτησε ή Χριστίνα.

—Θ' ακολουθήσουμε το σχέδιο που κα-ταστρώθηκε. Θα περιμένουμε να σας κλέ-ψουν τη βαλίτσα και θα παρακολουθήσου-με τους κλέφτες, που θα μάς οδηγήσουν άσφαλώς στο γενικό στρατηγείο της όρ-γανώσεως. Έχουμε έτσι πιθανότητες να ξαναβρούμε το θεό σας.

—Δεν άλλάξε λοιπόν τίποτα για μένα;

—Τίποτα! Θα κατεβήτε στη Μαρσα-λία και θα κατευθυνήτε προς το σπίτι του θεού σας. Θα σας παρακολουθούμε με τρόπο. Μή φοβόσαστε τίποτα!

—Ω, δε φοβόμαι!

Ο Μάρκ είχε βγή από το διαμέρισμά του και πλησίαζε άργά. Παρακολουθούσε συναφρωμένους τη Χριστίνα και τον συνο-μιλητή της, διατάζοντας φαίνεται να πά-νουν. Είχε όμως άκετα πλησιάσει και μπορούσε άκούσει, πράγμα που ό έπι-θεωρητής το κατάλαβε κι άλλάξε κου-δέντα.

—Κοιτάξτε! Νά, το περίφημο φράγμα του Ντονζέρ, έλεγε δείχνοντας την είσοδο του καναλιού που ξεκινούσε από το Ρο-δανό.

Κι όπως άνελυε με λεπτομέρειες τα έρ-γα του Ντονζέρ - Μοντραγκόν και τις προ-οπτικές που ξανοίγονταν για την ανάπτυ-ξη της Νοτίου - Ανατολικής Γαλλίας, ό Μάρκ παρ'ένέδη με μία έρώτησι. Η Χρι-στίνα άκουγε άφρημένη τις ένδιαφέρουσες έξηγήσεις του για το φράγμα, το έργο-στάσιο Μπλοντέν και ύστερα για τον ά-τομικό σταθμό του Μαρκούλ, που βρισκό-αν από την άλλη πλευρά του ποταμού.

Σκεφτόταν τον θεό της. Έγνωμονούσε τον Μπαρούα που δεν της είχε κρίψει τί-ποτα από την άλήθεια, γιατί έτσι πληρο-φορημένη θαδύρισε ίσως την εύκαιρία για να κάνει κάτι για τη σωτηρία του.

Πλάι της, ό Μάρκ και ό έπιθεωρητής μιλούσαν για χίλια δυο πράγματα, σαν δυο ξέγνοιαστοι ταξιδιώτες, εύχαρηστημέ-νος ό καθένας τους που βρήκε έναν ευχά-ριστο συνομιλητή. Έμεινε άκόμη για λίγα λεπτά και γύρισε να ξανακαθήσει στη θέ-σι της. Καθώς ή άμαρτωλότητα διέσχισε την Όραγγη, είδε φυγαλέα το ψηλό τεί-χος του αρχαίου θεάτρου. Είκοσι λεπτά αργότερα, το τραίνο έκοψε ταχύτητα, πλη-σιάζοντας στο 'Αθινό.

Η Χριστίνα ξαναβγήκε στο διάδρομο κι από κει χάριξε τον καταπράσινο κάμ-πο της έπαρχίας και θαύμασε το τεράστιο ά-νάκτορο των παπών.

—Θα κατεβήτε στο 'Αθινό; ρώτησε τον έπιθεωρητή σε μία στιγμή που ό Μάρκ είχε άπομακρυνθ.

Ο άστυνομικός γέλασε.

—Εγώ δεν παίρνω μέρος στην υπόθε-σι, άπάντησε. Έξετέλεσα μόνο την έντα-λή του κ. Μπαρούα και τώρα θα ξανα-πάω το πρώτο τραίνο για το σπίτι μου.

—Πώς με άναγνωρίσατε άμέσως; ρώ-τησε ή νέα.

—Ω, ήταν πολύ εύκολο. Ο κ. Μπα-ρούα ήξερε πως βρισκόσαστε στο δεύτε-ρο βαγόνι, στο μεσαίο διαμέρισμα. Σας είδα από το τζάμι. Έξ άλλου δεν υπήρχε πε-ρίπτωσης ν' άπατηθώ. Ο κ. Μπαρούα μου είχε πεί: μία χαριτωμένη δεσποινίς με ά-ποφασιστικό ύφος.

Η Χριστίνα κοκκίνισε με το κοπιμέν-το. Την ίδια στιγμή ή ταχεία σταμάτησε στο 'Αθινό.

—Καλή τύχη! έλεγε ό έπιθεωρητής. Εί-μαι βέβαιος πως όλα θα πάνε καλά.

Τό τελευταίο μέρος της διαδρομής ήταν τό πιο κουραστικό. Από λεπτό σε λεπτό όλα πήγαιναν να έκραγούν. Ο καθένας έ-τοιμαζόταν από τη μεριά του κι ή Χρι-στίνα είχε την αγωνιώδη έντύπωση, πως δεν ήταν παρά ένα παιχνιδάκι στα χέρια των αντιπάλων. Σ' αυτό έρχόταν να προσ-τεθεί ή άνησυχία της για το θεό της. Και σ'α να μην έφταναν αυτά, είχε κι ένα άλ-λο πρόβλημα ν' αντιμετώπιση: Πώς ν' ά-παλλαγεί από τον Μάρκ;

Πραγματικά, ό νέος ήταν άρκετά έξυ-πνος για ν' αντίληφθ πως κάτι το έξαιρε-τικό συνέβαινε. Κι όμως ή Χριστίνα δεν μπορούσε ν' άποφασίσει να του έμπιστευθ ό μυστικό της. Θα μπορούσε βέβαια ό Μάρκ να την βοηθήσει, αν παρουσιαζόταν άνάγκη, κινδύνευε όμως πάλι ν' ανατρέψη

όλο το σχέδιο που είχε καταστρώσει ό Μπαρούα.

Μετά το 'Αρλ, όταν το τραίνο λόδεψε προς τ' ανατολικά για νά όρμήσει όλοτα-χώς μέσα από την πεδιάδα της Κρώ, άρ-χισε να πέφτει ή νύχτα. Τα φώτα άναψαν στα διαμερίσματα.

—Πένθιμη νύχτα, σκέφτηκε άδελά της ή Χριστίνα.

Κι άλήθεια ή άτμόσφαιρα που κυριαρ-χούσε στο διαμέρισμά της δεν ήταν και τόσο χαρούμενη. Κανείς δεν έλεγε λέξι.

Ο άνθρωπος με τα γκρί είχε ξαναπέσει στο διάβασμα κι ό άλλος με το κόκκινο πρόσωπο, που είχε παρατήσει επί τέλους τις άθλητικές έφημερίδες, έμεινε τώρα άκί-νητος με σταυρωμένα τα χέρια. Κοίταξε σκυθρωπά την άτέλειωτη σειρά τα κυπα-ρίσσια που περνούσαν πλάι στο τραίνο.

Ο ταξιδιαστής από τη Ντιζόν μισοκοιμό-ταν. Ένας καινούργιος, που είχε άνεδη στο 'Αθινό, μασουλούσε ήσυχα ένα σάν-τουιτς. Ήταν ένας γεροδεμένος άντρας, με φαρδιάς όμως και σκληρό και ήλιο-καμένο πρόσωπο. Ο Μάρκ και ή Χριστίνα είχαν βγή στο διάδρομο. Κι όσο το τα-ξίδι πλησίαζε στο τέμας του, τόσο ό νέ-ος ξαναρχίζε να έπιμένει να την συνοδεύ-ση στο σπίτι του θεού της.

—Θάναί ό καλύτερος τρόπος για νά φτάσης το γρηγορότερο, έλεγε. Με το τράμ θα χρειαστής κάπου μία ώρα, ενώ με το αυτοκίνητο το πατέρα μου...

—Εύχαριστώ, άλλα προτιμώ να πάω μόνη μου, άπαντούσε ή Χριστίνα.

—Και γιατί επί τέλους;

—Γιατί δεν πηγαίνω κατ' εύθειαν στού θεού μου.

—Μά πριν έλεγεσ το αντίθετο.

—Ναί, άλλα θα σταματήσω στο δε-ό-μο. Ο κ. Μαρσελν μου έχει άναδέσει κά-ποια παραγγελία.

—Να σε πάμε εκεί και να σε περιμένου-με λίγο.

—Ο κ. Μαρσελν μου παρήγγειλε να πάω έντελως μόνη.

—Να σε περιμένουμε πιο κάτω.

—Αδύνατο...

—Δηλαδή θέλεις να άπαλλαγής από μένα;

Η Χριστίνα φοβήθηκε για μία στιγμή μήπως κάποιος από τους συνταξιδιώτες της είχε άκούσει τη στιχομυθία τους. Γυ-ρίζοντας όμως διαπίστωσε πως κανείς ά-πό τους τέσσερις άνδρες δεν έδειχνε να ένδιαφέρεται γι' αυτήν.

—Μή φωνάζεις τόσο δυνατά, είτε απλά στον Μάρκ. Όπως σου επάναλαβα εκατό φορές, θα σου τα έξηγησω αύριο όλα...

Τα λεπτά κυλούσαν. Γρήγορα πέρασαν το έλος του Μπερ που φάνταζε κόκκινο μες στο σούρουπο. Ένα μεγάλο έπιδατικό ά-εροπλάνο μ' άναμμένα τα φώτα διάδθηκε με θόρυβο από πάνω τους. Άπότομα ή ταχεία βυθίστηκε μες στο ύγρο σκοτάδι της σήραγγας του Νέρθ. Πλησίαζαν στη Μασσαλία.

XIII

Η ταχεία σταμάτησε στον άπέραντο σταθμό του Σαιν - Σαρλ που έσφυζε από κίνηση και ζωή. Οι περισσότεροι ταξιδιά-τες ήταν όρθιοι κι έβγαζαν τις άποσκευές τους στο διάδρομο. Ο Μάρκ είχε γυρίσει στο διαμέρισμά του για νά έτοιμάσει τα πράγματά του. Η Χριστίνα έμεινε άκόμα μερικές στιγμές άσάλευτη μπροστά στο παράθυρο, κοιτώντας το πλήθος που συνω-στιζόταν στην αποβάθρα.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : στο έρχόμενο

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΜΙΛΟΥΝ...

● Αυτές τις ήμέρες κυκλοφορεί ή σει-ρά των γραμματοσήμων του 'Εθνάρ-χου Μακαρίου. Είναι ή δεύτερα σειρά που άφιερώνεται στον Κυπριακόν ά-γώνα. Η πρώτη είχε, όπως ξέρουν οι φίλοι μας, έκδοθι εδώ και δύο χρόνια. Ήταν ή περίφημη και πρωτότυπη «μουντζούρα». Τα έξι αυτά γραμμα-τόσημα είχαν την ίδια παράσταση. Τα πρακτικά της συζητήσεως για το Κυ-πριακόν στην Βουλή των Κοινοτήτων στολισμένα με... μία μουντζούρα. Για πρώτη φορά οι φιλοτελιστές όλου του κόσμου έβλεπαν τέτοιο γραμμα-τόσημο. Και κάτι άλλο. Για πρώτη φορά τα σχολαστικά στην διεκπεραι-ώσι της έπιστολογραφίας άγγλικά ταχυδρομεία ένοιωσαν θυμό μεγάλο. Κανένα λοιπόν γράμμα με γραμματο-σημο της σειράς αυτής δεν άφσαν να φθάνη στον παραλήπτη του. Ήταν από τις σπάνιες έπιτυχίες των έλλη-νικών εκδόσεων.

● Η νέα σειρά με την εικόνα του Μακαρίου έχει φιλοτεχνηθ από τον χαράκτη Τάσον. Είναι κι αυτή πρω-τότυπη γιατί έχει τυπωθ σε τρεις γλώσσες. Είς την 'Ελληνική είναι μόνο το δίδραχμον. Είς την Γαλλική ένα έπίση, των 3.50 δραχ. Τα υπόλοιπα τρία είναι είς την 'Αγγλικήν. Είναι ένα των 3.50 δραχ., ένα των 5 δραχ. και ένα των 7.50 δραχ. Οι ειδικοί λέ-γουν ότι είναι το τελειότερον γραμ-ματοσήμον που έχει μέχρι σήμερα έκ-δοθι στην 'Ελλάδα.

● Με ζωηρόν ένδιαφέρον περιμένουν οι 'Ελληνες συλλέκτες την άναμνηστι-κή σειρά που θα έκδοθι για τα έκα-τό χρόνια από τον θάνατο του Δ. Σο-λωμού. Δεν είναι ή πρώτη φορά που ό 'Εθνικός ποιητής έμφανίζεται στον φιλοτελισμόν. Τό ντεμπούτο του τό έ-κανε πριν 27 χρόνια στην μεγάλη σει-ρά της εκατονταετηρίδος.

● Μία εύχαιριστή είδησι. Άπεφασίσθη ή ίδρυσις 'Μουσείου και Διαρκούς 'Εκ-θέσεως 'Ελληνικών Γραμματοσήμων. Έξερτε τί σημαίνει αυτό; Όποια στι-γμή θέλεις μπορείς να δής γραμματό-σημα που ίσως μόνο στους καταλό-γους να τα έχης συναντήσει. Είναι πολλά βλέπεις τα σπάνια έλληνικά γραμματοσήμα. Οι συλλέκτες των έ-παρχιών άσφαλώς μόλις θα φθάνουν στην πρωτεύουσα θα τρέχουν στην ό-δον 'Ερμού 9.

M. M.

ΤΑ ΝΑ ΤΕΛΕΥΤΕ

Η μικρή Λιλή άκούει ταχτικά τη μητέρα της να κακολογή την φί-λη της κυρία Μαρία. Μία μέρα ή κ. Μαρία έρχεται στο σπίτι τους και ή Λιλή τρέχει και της λέει:

— Κυρία Μαρία, άνοιχτε, παρα-καλώ, το στόμα σας.

— Γιατί, παιδί μου;

— Να δώ άν λή άλήθεια ή μα-μά.

— Και τί λέει ή μαμά σου;

— Πώς δεν μπορείτε ν' άνοιξε-τε το στόμα σας άν δεν πήτε κου-ταμάρες.

—211—



Σ ένα φτωχό σπιτάκι στη ρίζα του βουνού καθόταν ένα θρόνο ένας χωριάτης μαζί με τη γυναίκα του κοντά στην κούνια του μωρού τους. Έξω ο άνεμος φυσούσε με μανία και η βροχή έπεφτε κατακλυσμός! Ο χωριάτης και η γυναίκα του σταυρακοπιόντουσαν με φόβο: «Ο Θεός να φυλάει να μη βρίσκεται κανένας χριστιανός στο δρόμο με τέτοιον καιρό!» μουρμούρισε ο άντρας.

«Έξαφνα ένα χτύπημα ακούστηκε στην πόρτα. Ο άντρας έτρεξε να ανοίξει κι είδε να στέκη στο κατώφλι μια γηρούλα θρηγμένη ως το κόκαλο, που έτρεπε από το κρύο.

— Καλοί μου άνθρωποι, αφήστε με να μπω στο σπίτι σας για λίγη ώρα, παρακάλεσε.

— Πέρασε, πέρασε γρήγορα, είπε ο άντρας και έκλεισε την πόρτα θιαστικά για να μην μπη μέσα η βροχή και ο άερας.

Η χωριάτισσα έτρεξε εϋθὺς κι έφερε στεγνά ρούχα για να αλλάξει η φτωχή γριά και ο άντρας της σκόλισε τη φωτιά στο τζάκι. Σε λίγο το νερό για το τσάι άρχισε να τραγουδάει και να βράζει και η μοσχοβολιά του γέμισε τον αέρα.

— Άχ, τώρα ζεστάθηκα, είπε η γριά αναστενάζοντας και ήπιε με μικρές γουλιές όλο το φλυτζάνι.

Ο καιρός ωστόσο δεν καλύτερε κι έσο η γηρούλα χρειάστηκε να περάσει και τη νύχτα της στο χωριατόσπιτο. Μονάχα το άλλο πρωί ευχαριστώ για την καλωσύνη σας έλο πρωί κατάφερε να φύγει.

είπε, και δαγκώντας ένα γυαλιστερό κατάρκοκινο μήλο από το σακκούλι της το έβαλε στην κούνια του μωρού. «Δεν έχω να σας δώσω τίποτε άλλο για να σας ξεπληρώσω όσα μου κάνετε», είπε ντροπαλά και τράβηξε το δρόμο της.

Μά, τί θαύμα ήταν αυτό; Όσο ξεμάκραινε από το σπίτι η φτωχή γριά, τόσο έμοιαζε να ψηλώνει! Τα ρούχα της άρχισαν να γυαλίζουν σαν μετάξι. Το μαύρο της μαντήλι έγινε έως διαφανής πέπλος από όπου ξεπρόβαιναν ολόξανθα μαλλιά και στο μέτωπό της άστραφτε μια δόλχροση κοράνα.

Αυτή ήταν η Βασίλισσα του Δάσους, είπαν θαμπωμένοι ο χωριάτης κι η γυναίκα του. Και όταν μπήκαν σπίτι τους είδαν πάλι το μικρό τους κρατούσε στο χέρι του κάτ' στρογγυλό που λαμποκοπούσε! Ήταν το μήλο που είχε γίνει δόλχροσο.

Πέρασαν χρόνια. Το μικρό μεγάλωσε κι έγινε ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. Το πιο αγαπημένο του παιχνίδι ήταν το χρυσό μήλο. Κι επειδή δεν το άφηνε ποτέ από τα χέρια της, ο πατέρας της κι η μητέρα της την φώναζαν γι' αυτό το Χρυσόμηνη, τόσο που με τον καιρό έπαψαν πια όλοτελα να την φωνάζουν με το αληθινό όνομά της.

Μια μέρα λοιπόν, η Χρυσόμηνη καθόταν στο λιβάδι και κοίταζε ψηλά στον ουρανό που ήταν γεμάτος συννεφάκια άσπρα και μικρά σαν προβατάκια.

— Άχ, είπε μέσα της, να είχα ένα τέτοιο προβατάκι στην ποδιά μου, κι αφήρη-

μένα έπαιζε το μήλο της στα χέρια της.

Μά τί ήταν αυτό; Στην ποδιά της βρίσκονταν κιόλας το πιο γλυκό, το πιο χιονάτο προβατάκι του κόσμου και την κοίταζε με τα ήμερα μάτια του.

Μια άλλη μέρα η Χρυσόμηνη ευχήθηκε να έχει ένα καινούργιο φουστάνι, κι όσπου να γυρίσει να ιδεί, μπροστά της βρίσκονταν κρεμασμένο το πιο όμορφο φόρεμα που μπορούσε να δειρευτεί.

Από εκείνη την ημέρα η Χρυσόμηνη κατάλαβε πως το μήλο της ήταν μαγεμένο. Έφτανε να πη μια ευχή και την ίδια στιγμή να σπριφογυρίσει το μήλο στα χέρια της, κι εϋθὺς γινόταν εκείνο που έπθυμούσε. Έτσι άρχισε να ζητάει κάθε μέρα και από ένα καινούργιο φόρεμα, το ένα πιο όμορφο από τ' άλλο. Στα όμορφα όμως φορέματα ταιριάζει κι ένα όμορφο σπίτι. Ένα-δυο-τρία! Στην θέση του φτωχού χωριατόσπιτου υψώθηκε ένας πλούσιος πύργος! Μά τί φτωχικά που έδειχναν εκεί μέσα τα ρούχα του πατέρα της και της μάνας της! Ένα γύρισμα του μήλου και δρέθηκαν εϋθὺς ντυμένοι σαν άρχοντες. Σε τέτοιο όμως ντύσιμο δεν ταιριάζουν βασανισμένα πρόσωπα και ροζιασμένα χέρια. Όσπου να γυρίσουν και να κοιτάσουν στον καθρέφτη, ο χωριάτης και η γυναίκα του έγιναν όμοιοι άνθρωποι! Σε λίγο το σπίτι γέμισε από υπηρέτες, τα τραπέζια ήταν στρωμένα με χρυσά σερβίτσια και γεμάτα από τα νοστιμότερα φαγάκια και η ζωή άρχισε να κυλάει χαρούμενη κι ευτυχισμένη.

Ο χωριάτης κι η γυναίκα του κατάλαβαν άμείως πως αυτά τα θαύματα τα χρωστούσαν στη Χρυσόμηνη. Από φόβο λοιπόν μην χαλάσουν τα μάγια δεν της έλεγαν τίποτε και την αφήναν να κάνει το κέφι της

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ο «ΘΟΥΡΙΟΣ»

ΤΟΥ ΡΗΓΑ ΒΕΛΕΣΤΙΝΗ

ΩΣ τότε παλληκάρια θα ζούμε στα στενά
μονάχοι σαν λιοντάρια, στις ράβες, στα βουνά!

.....

Τί σ' ωφελεί να ζήσης και νασαι στη σκλαβιά,
στο χάσου πως σε φένουν καθ' όρα στη φωτιά!

.....

Καλύτερα μιάς ώρας ελεύθερη ζωή,
παρά σαράντα χρόνια σκλαβιά και φυλακή!

ελεύθερα. Έτσι με τον καιρό η Χρυσόμηνη γινόταν όλο και πιο όμορφη, αλλά και πιο τεμπέλα και πιο άστοχαστη. Το χειρότερο όμως είναι πως δε δεχόταν καμιά σύσταση από κανένα και όταν έλεγε όχι, δεν άλλαζε γνώμη.

Μια μέρα που η Χρυσόμηνη είχε βγή στο δάσος, είδε να ξεπροβαίνει μπροστά της ένα κατάσπρω αλόγο με χρυσά χάμους κι επάνω ένας όμορφος καβαλλάρης. Μόλις είδε την πεντάμορφη κοπέλα ο καβαλλάρης της είπε πως έχασε το δρόμο του, και τότε η Χρυσόμηνη τον πήγε στον όμορφο της πύργο. Εκεί λοιπόν έμεινε το παλληκάρι και κάθε μέρα έλεγε πως θα φύγει, αλλά έζε μέσα άλλαζε γνώμη και στο τέλος τα δυο παιδιά συνήθισαν τόσο πολύ ο ένας τον άλλον ώστε βρίσκονταν μαζί από το πρωί ως το βράδυ, και η Χρυσόμηνη ήταν τόσο γλυκιά και τόσο υπάκουη, που όσοι την γνώριζαν άπορούσαν.

Κάποια φορά λοιπόν που έπαιζαν μπάλλα κόπηκε ένα χρυσό κουμπί από την πόλκα του παλληκαριού.

— Ράψε μου το, καλή μου Χρυσόμηνη, την παρακάλεσε.

— Να το ράψω; Δεν ξέρω! Για τούτη τη δουλειά έχω την καμαριέρα μου, είπε η Χρυσόμηνη και πήγε να την φωνάξει.

Όσπου να γυρίσει όμως και να ραφίη το κουμπί πέρασε πολλή ώρα. Ο νέος δεν είχε πια όρεξη για μπάλλα. Καθόταν δίπλα στη Χρυσόμηνη και την κοίταζε εξεταστικά. Έξαφνα της είπε:

— Ξέρεις, Χρυσόμηνη, τί θα ήθελα τώρα να φάω; Μια άφρατη ζεστή τηγανίτα! Δεν θέλω όμως να μου την κάνει άλλος παρά μονάχα εσύ, με τα χεράκια σου!

— Τί ιδέες είναι αυτές! φώναξε η Χρυσόμηνη. Πρώτα θέλεις να σου ράψω τα κουμπιά σου και τώρα μου ζητάς να κατέδω στην κουζίνα και να σου τηγανίσω, σαν να ήμουνα μαγειρίσσα!

Χτύπησε το κουδούνι και φώναξε το μάγειρα που τους έτοιμασε τις πιο πετυχημένες τηγανίτες, —άλλά το παλληκάρι δεν δοκίμασε ούτε μία, και πηγαινοερχόταν συλλογισμένο.

— Γιατί έχεις τέτοια κατεβασμένα μούτρα, ρώτησε η Χρυσόμηνη. Γιατί έχασες το κέφι σου;

— Αν θες να το ξαναβρώ, δός μου για λίγο το χρυσόμηνό σου.

— Το μήλο μου; Δεν το άφησα ποτέ από τα χέρια μου.

— Δός μου το μια φορά έμένα για να ξαναγίνω χαρούμενος, παρακάλεσε το παλληκάρι.

— Δεν θα στο δώσω ποτέ, κι αν είναι να μείνης κατσούφης για όλη σου τη ζωή. Τότε το παλληκάρι σέλλωσε τ' αλογό του και είπε:

— Δεν κάνεις για γυναίκα μου. Δεν μπορώ να παντρευτώ ένα κορίτσι που δεν ξέρει ούτε να ράβει ούτε να μαγειρεύει και που δεν μ' αγαπάει ούτε τόσο ώστε να μου δώσει το παιχνίδι της. Αν θέλεις όμως θα ξανάβρω σ' ένα χρόνο. Ός τότε μπορεί να έχεις αλλάξει!

— Να μην ξανάρθεις ποτέ σου! φώναξε η Χρυσόμηνη και θυμωμένη πέταξε το μήλο της χάμω, που έσπασε σε χίλια κομμάτια.

Το παλληκάρι καβαλίστηκε κι έφυγε θλιμμένο και η Χρυσόμηνη του γύρισε πεισμαμένη τη ράχη. Τί τρόπο όμως που πήρε όταν κοίταζε μπροστά της! Ο όμορφος πύργος είχε χαθεί και στη ρίζα του βουνού δε βρίσκονταν παρά ένα φτωχικό χωριατόσπιτο και μπροστά στην πόρτα του ο πατέρας της κι η μητέρα της με τα παλιά τους ρούχα και τα βασανισμένα τους πρόσωπα.

Πέρασε ένας χρόνος κι ένα πρωί η Χρυσόμηνη

σώμνη βγήκε στην πόρτα της αναστενάζοντας.

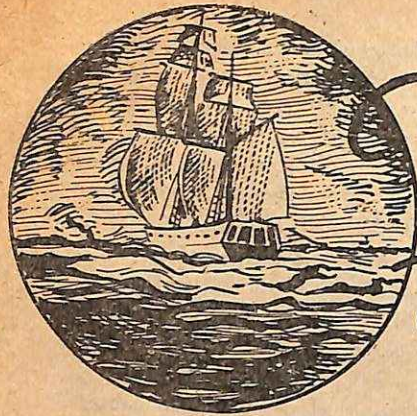
— Άχ, έκανε με καημό, τώρα έμαθα και να ράβω και να μαγειρεύω και πολλά άλλα πράγματα. Και το χρυσό μου μήλο θα το έδινα με χαρά, αν το είχα κι αν μου το ζητούσε ο παλιός καλός μου φίλος. Μά ποιος ξέρει αν θα με θέλει ακόμη τώρα που είμαι φτωχή και ξυπόλητη.

Έκείνη τη στιγμή ακούστηκε ένα γνώριμο χλιμίντρισμα, και καθώς γύρισε η Χρυσόμηνη να ιδεί, αντίκρυσε το παλληκάρι που κατέβηκε με δία από τ' αλογό του.

— Αν σε θέλω; της είπε. Τώρα είσαι όπως σ' επιθυμούσα! Αυτό το κατάλαβα μόλις σ' είδα από μακριά. Μάθε πως είμαι ο γιος του βασιλιά κι εγώ θα βασιλέψω σ' αυτή τη χώρα. Δε θα έκανα όμως ποτέ βασίλισσα ένα κορίτσι που να μην είναι αξιο να κόμην μόνο του όσα γυρεύει από τους άλλους. Αυτή είναι η θέληση του πατέρα μου και η δική μου.

Έτσι το βασιλόπουλο, παντρεύτηκε τη φτωχή χωριατοπούλα, που ξαναβρήκε πάλι τη ζωή που είχε γνωρίσει όταν κρατούσε το χρυσό της μήλο. Κι όταν όμως έγινε βασίλισσα η Χρυσόμηνη δεν ξεχασε όσα είχε μάθει στο φτωχικό της σπιτάκι και δεν ξεχασε ακόμη πως τα πλούτη χάνονται εύκολα, κι οι πύργοι γκρεμίζονται και τα όμορφα φορέματα χαλούν, μα η καλωσύνη της καρδιάς και η αξιοσύνη των χειρών μένουν πάντα σ' εκείνους που τις έχει σαν εύλογία του Θεού.





Τὸ μυστήριον τοῦ ΣΑΝ ΣΕΜΠΑΣΤΙΑΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: ἀπὸ τὸ προηγούμενο

Στὶς ἀρχὲς νομίσανε πὼς εἴμαστε χαμένοι, φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ γεγονός αὐτὸ μᾶς ἐσώσε. Ὅσο πλησίαζε τὸ κύμα τόσο τὸ καράβι μας ἔτρεχε περισσότερο ὥσπου φτάσαμε χωρὶς νὰ τὸ θέλωμε στὸν κολπίσκο ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὸ σπῆτι μου. Τὰ νερά στὸ σημεῖο αὐτὸ ἦταν ἄβυσσος καὶ τὸ πλοῖο μας τινάχτηκε ἀπὸ τὴ σύγκρουσί του μὲ τὸν βυθό. Χωθήκαμε ὅλοι στὶς καμπίνες νομίζοντας πὼς ἔφτασε ἡ τελευταία μας στιγμή.

Τὸ γιγάντιο κύμα ἔτρεχε κατ' ἐπάνω μας. Ἀνασήκωσε τὸ «Σάν Σεμπάστιαν» σὰν καρυδόσφολο καὶ μὲ τρομακτικὸ θόρυβο τὸ πέταξε στὴν ἄμμο τῆς παραλίας. Ἀν τὸ πλοῖο μας δὲν εἶχε σπάσει τὴν ἀγκυρά του τὸ κύμα θὰ μᾶς ἔβρισκε στὴ μέση τῆς θάλασσας καὶ θὰ μᾶς τσάκιζε χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας.

Βγήκαμε μὲ προφύλαξι ἀπὸ τὶς καμπίνες. Τὸ κατὰστρωμα δὲν εἶχε πάθει τίποτα. Τὸ πλοῖο μας ἦταν πεσμένο στὸ πλάι ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου ἔφτασε ἡ ἀμπαρῖ. Τὸ θανατηφόρο κύμα εἶχε ἀποσυρθεῖ πρὸς τ' ἀνοιχτά. Τὸ ἔχθρικο φαινόματι δὲν φαινόταν πια.

Ἡ πρώτη μας σκέψις ἦταν νὰ δοῦμε τὴν ἀπόγιναν οἱ σύντροφοί μας.

Τοὺς βρῖκαμε ὅλους συγκεντρωμένους περὶ πέρα γύρω ἀπὸ τὰ συντρίμια ποὺ εἶχαν ἀπομείνει ἀπὸ τὰ πλοιαρία τους. Εὐτυχῶς δὲν ὑπῆρχαν ἀνθρώπινα θύματα. Ὁ Θεὸς μᾶς εἶχε λυπηθῇ.

Εἴμαστε ὅλοι καλά, εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους μας στὸν Μπάρτλεϋ ποὺ τὸν ρωτοῦσε σχετικὰ μὲ τὴ περιπέτειά τους, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει πειὰ οὔτε ἕνα σκάφος γερὸ στὸ Φάρραν.

Αἰσθάνθηκα τρομακτικὲς τύψεις στὴ σκέψις ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν χάσει τὴ μοναδική τους περιουσία γιὰ τὸ κατῆρι μου, καὶ γιὰ νὰ σώσουν τὸ «Σάν Σεμπάστιαν». Ἦξερα κοιλὰ πόσο σκληρὸ ἦταν τὸ πλῆγμα γιὰ τοὺς φτωχοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους. Θὰ πέρασαν πολλὰ χρόνια προτοῦ μπορέσουν νὰ συγκεντρώσουν τὰ χρήματά γιὰ νὰ ἀντικαταστήσουν τὰ κατεστραμμένα πλοιαρία τους.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας κατὰλαβε τὴ σκεπτόμενα καὶ χαϊδεύοντας με στὴ πλάτη μοῦ εἶπε γιὰ νὰ μὲ καθησυχάσει.

Μὴ στενοχωριέσαι Πάτ. Ἐπρεπε νὰ ἀγωνισθοῦμε γιὰ τὸ περγαντίνι σου. Ὁ κάθε ἀγὼνας ἔχει καὶ τὶς ζημιές του. Ὁ Θεὸς θὰ μᾶς βοηθήσει νὰ ξαναφτιάξουμε σύντομα τὶς κατεστραμμένες ψαρόβαρκές μας.

Ἦξερα ὅτι οἱ συγχωριανοί μου ἦταν

ἄνθρωποι θαρραλέοι, ποὺ δὲν ἔχαναν εὐκολὰ τὸ ἥθικό τους. Ξεκινήσαμε ἔπειτα ὅλοι μαζί γιὰ νὰ ἐξετάσουμε ἀπὸ κοντὰ τὸ «Σάν Σεμπάστιαν» ποὺ ἦταν πεσμένο στὴ παραλία σὰν ψόφια φάλαινα.

Ἀμφιδάλω ἂν θὰ μπορέσει ποτὲ νὰ ξαναταξιδέψει, εἶπε ὁ Μπάρτλεϋ. Θὰ χρειασθῇ δλόκληρη περιουσία γιὰ νὰ ἐπισκευασθῇ.

Ὁ κ. Νταίλυ ἐξέταξε καὶ ἐκεῖνος τὸ περγαντίνι ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, κοινώντας τὸ κεφάλι του μὲ ὕψος περιλύπου.

Ξαφνικὰ τὸν εἶδαμε νὰ ἐμφανίζεται πίσω ἀπὸ τὸ σκάφος δλότελο διαφορετικόν. Τὰ μάτια του ἔλμπαν πίσω ἀπὸ τὰ γυαλιά του καὶ κοινοῦσε τὰ χέρια του πρὸς τὸ μέρος μας μὲ ὕψος θριαμβευτικό. Ἀρπαζὰ τὸν Μπράϊαν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τρέξαμε γεμάτοι ἀγωνία πρὸς τὸ πλοῖο. Οἱ ἄλλοι μᾶς ἀκολουθήσαν ἀμέσως.

Ἐλᾶτε νὰ δῆτε κάτι καταπληκτικό, μᾶς εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή, ἐνὶ ταυτόχρονα τὰ μάτια του γελοῦσαν ἀπὸ εὐχαρίστησι.

Μᾶς ἔδειχνε μὲ τὸ δάχτυλο μιὰ τεράστια τρύπα ποὺ εἶχε ἀνοιχτῇ στὴν πρύμνη τοῦ «Σάν Σεμπάστιαν» ἀπὸ τὴν ἀπώτομη πτώσι του στὴ παραλία. Κοίταξα πρὸς τὸ σημεῖο ποὺ μᾶς ἔδειχνε καὶ ἔμεινα μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ σφίγγοντας πάντα μὲ δύναμι τὸ χέρι τοῦ Μπράϊαν.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ



Τὸ Καρναβάλι: Ἡ χαρὰ τῶν παιδιῶν

Ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς πρύμνης ἔφευγαν σὰν τὸ σιτάρι ποὺ πέφτει ἀπὸ τὸ ἀνοιγμένο σακκὶ σωροὶ ἀπὸ μεγάλα χρυσὰ νομίσματα σὰν ἐκεῖνα ποὺ μοῦ εἶχε προσφέρει ὁ Μανουέλ. Ἀνάμεσά τους ἦταν πεσμένοι ἕνας ἀνθρώπινος σκελετός.

Αὐτὸ λοιπὸν ἦταν τὸ μυστικὸ τοῦ «Σάν Σεμπάστιαν» εἶπε ὁ Μπάρτλεϋ. Αὐτὸ ἦταν τὸ φορτίο του.

Ποῖος νάναι ἄραγε αὐτὸς ποὺ εἶναι πεσμένος πάνω στὸ χρυσάφι; εἶπε ὁ Νέντ. Ὁμολογῶ πὼς θὰ προτιμοῦσα νάμαι θαμμένος στὸ κοιμητήρι τοῦ Φάρραν παρὰ στὸ χρυσὸ αὐτὸ στρώμα.

Ἐχεις δίκιο, εἶπαν οἱ ὑπόλοιποι σύντροφοί μας. Ὁ Θεὸς ἂς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴ του, ὅποιος καὶ νάναι.

Ὁ κ. Νταίλυ ἔσκυψε νὰ μαζέψῃ ἕνα ἀπὸ τὰ χρυσὰ νομίσματα.

Ἀκούστε, εἶπε ξαφνικὰ.

Πραγματικὰ ἀκουγόταν ἕνας συνεχὴς κτύπος ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καραβιοῦ. Ὁ μικρὸς Τζῆς χλώμισε καὶ ἔτρεξε νὰ κρυφθῇ πίσω μου.

Τὸ φάντασμα τοῦ σκελετοῦ, φώναζε τρέμοντας.

Δὲν ὑπάρχουν φαντάσματα, εἶπε ὁ κ. Νταίλυ.

Προχώρησε πρὸς τὴ σκάλα ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ ἀμπάρι. Ὁ Μπράϊαν καὶ ἐγὼ τὸν ἀκολουθήσαμε. Προχωροῦσαμε μὲ μεγάλη δυσκολία γιὰτὶ γλιστροῦσαμε ἀπὸ τὴν κλίσι ποὺ εἶχε τὸ ναυαγισμένο σκάφος.

Φτάσαμε τελικὰ στὴ καλά καὶ κατεβήκαμε στὸ κατωσκότεινο ἐσωτερικὸ τοῦ σκάφους. Διακρίναμε ἀκαθόριστα τὴ σκιά τοῦ κ. Νταίλυ ποὺ εἶχε πλησιάσει πρὸς ἕνα σημεῖο φωτεινὸ στὸ βάθος τοῦ ἀμπαριοῦ. Ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ ἐρχόταν ὁ θόρυβος ποὺ εἶχαμε ἀκούσει πάνω στὸ κατὰστρωμα.

Τί εἶναι; ρώτησε ὁ Μπράϊαν.

Δὲν ξέρω, τοῦ εἶπα. Νομίζω πὼς εἶναι κάποιος μὲ ἕνα κερὶ στὸ χέρι.

Πλησιάσαμε πρὸς τὸν κ. Νταίλυ καὶ τὸν ἀκούσαμε νὰ ρωτᾷ μὲ γλυκὸ τρόπο:

Χάσατε τίποτα;

Γνώρισα ἀμέσως τὸ πρόσωπο ποὺ ἀνασκήθηκε γιὰ νὰ κοιτάξῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ μιλοῦσε. Πόση ὅμως τρομακτικὴ διαφορά ἀπὸ τότε ποὺ τὸ εἶχα δῆ γιὰ πρώτη φορά. Τὸ μελαγχρινὸ δέριμα καὶ τὰ μαῦρα μαλλιά δὲν εἶχαν ἀλλάξει. Ὁ μὲν, στὰ μαῦρα μάτια του ἔλαμπε μιὰ ἀλλόκοτη λάμψις. Ἦταν ὁ Μανουέλ Καρρέρα, ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ἦταν τὸ βλέμμα ἐνὸς τρελοῦ.

Ἦταν γονατισμένος στὸ πάτωμα τοῦ ἀμπαριοῦ καὶ κρατοῦσε στὸ ἕνα χέρι τὸ κερὶ καὶ στὸ ἄλλο μιὰ πέτρα μὲ τὴν ὁποία χτυποῦσε ρυθμικὰ τὸ πάτωμα. Αὐτὸς ἦταν ὁ θόρυβος ποὺ μᾶς εἶχε ἀναστατώσει.

— Θέλω ν' ἀνοίξω τὴ μικρὴ πόρτα, μᾶς εἶπε μὲ ἕνα ὕψος ἀπογοητευμένο. Τὴν ἀνοίξα μιὰ φορά. Μόλις χτύπησα ἀνοίξε ἀμέσως. Τώρα ὅμως χτυπάω παντοῦ καὶ δὲν κατορθώνω νὰ τὴν ἀνοίξω.

— Γιατὶ θέλεις νὰ τὴν ἀνοίξῃς Μανουέλ; τὸν ρώτησα.

— Ὁ πρὸ-πρὸ-θεῖός μου εἶνε κλεισμένος πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἦρθε μιὰ μέρα γιὰ κάτι δουλειές του, συνέχισε μ' ἕνα χαμόγελο ἀνθρώπου ποὺ ξέρεي κάποιον μυστικό. Φαίνεται ὅμως πὼς ἡ πόρτα ἐκλείσει πίσω του καὶ δὲν μπόρεσε νὰ ξαναβῇ ἀπὸ καὶ μέσα. Εἶνε καιρὸς ποὺ ἐγίνε αὐτό. Φαντάζομαι πὼς θάχει πεθάνει. Ἦταν τρομερό. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ παιδεύτηκα πολὺ. Ἡ καταιγίδα μὲ ἀνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψω τὸ πλοῖο καὶ νὰ κατεβάσω τὴ βάρκα του γιὰ νὰ σωθῶ.

— Ἐλα μαζί μας Μανουέλ, τοῦ εἶπε ὁ κ. Νταίλυ. Θὰ ἀσχοληθοῦμε ἀργότερα μὲ τὸν πρὸ-πρὸ-θεῖο σου. Δὲν θάθελες νὰ κοιμηθῇς λίγο;

— Νὰ κοιμηθῶ; Πολὺ θὰ τὸ ἤθελα. Καὶ θὰ ἀφήσω κάποιον νὰ φυλάξῃ τὸ χρυσάφι.

— Ἐλα μικρέ, εἶπε γυρίζοντας πρὸς ἐμένα. Μὴ φύγεις ἀπὸ δῶ ὥσπου νὰ ξαναγυρίσω. Καὶ μὴ ἀφήσεις νὰ μὴ κανένας ἄλλος. Νομίζω πὼς μοῦ φέρθηκες καλὰ κάποτε. Ναὶ νὰ κοιμηθῶ. Εἶμαι τόσο κουρασμένος.

Ὁ κ. Νταίλυ τὸν βοήθησε νὰ σηκωθῇ καὶ τὸν πήρε ἔξω. Ὁ Μπράϊαν ποὺ στεκόταν παρὰμερὰ ὡς τὴ στιγμή ἐκεῖνη, μὲ πλησίασε τότε καὶ μοῦ εἶπε:

Μποροῦμε τώρα νὰ μαντέψωμε τὸ ὑπόλοιπο μέρος τῆς ἱστορίας, μοῦ εἶπε. Ὁ Μανουέλ ἀνακάλυψε τὸ χρυσάφι ὅταν ἔκλειψε τὸ περγαντίνι ἀπὸ τὸν Χουάν. Ἄν πραγματικὰ ὁ σκελετὸς ἀνήκει στὸν πρὸ-πρὸ-θεῖο του πρέπει νὰ ὁμολογήσωμε ὅτι ὅλη ἡ οἰκογένεια εἶνε ἄτυχη.

Ὅταν ἀνεβήκαμε καὶ πάλι στὸ κατὰστρωμα, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας εἶχαν φύγει γιὰ νὰ φέρουν τὸ καρρότσι ποὺ θὰ μετέφερε τὸν σκελετὸ στὴν ἐκκλησία. Φορτώσαμε τὸ χρυσάφι σὲ ἕνα δεύτερο καρρότσι καὶ τὸ πήγαμε σπῆτι μου. Ἀργότερα δυὸ ὑπάλληλοι τοῦ κ. Νταίλυ ἦρθαν καὶ πήραν τὰ νομίσματα γιὰ νὰ τὰ καταθέσουν στὴ Τράπεζα. Ὅλα αὐτὰ ἐγίναν χωρὶς νὰ τὰ δοῦμε, γιὰτὶ στὸ διάστημα αὐτὸ κοιμώμαστε ἐξαντλημένοι στὸ σπῆτι τὸν ράφτη.

Ὁ ἴδιος ὁ ράφτης μᾶς ξύπνησε κατὰ τὸ βραδάκι.

— Σηκωθῆτε τεμπέληδες, μᾶς εἶπε. Ὁ κ. Νταίλυ γύρισε ἀπὸ τὸ Γκολγουαί. Εἶνε στὸ σπῆτι τοῦ Μπάρτλεϋ καὶ μᾶς περιμένουν νὰ πάμε καὶ μεῖς ἐκεῖ.

Πεταχτήκαμε ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεβάτι. — Γιατὶ δὲν μᾶς ξύπνησε νωρίτερα; τοῦ εἶπα. Χάσαμε ὅλες τὶς ὑπόλοιπες λεπτομέρειες τῆς ἱστορίας.

— Κοιμώσαστε σὰν ἀγγελοῦδια, ἀγόρι μου. Ἦταν σκληρὸ νὰ σᾶς ξυπνήσω. Ἀλλὰ δὲν χάσατε παρὰ τὶς λεπτομέρειες. Τώρα θ' ἀρχίσῃ ἡ πραγματικὴ διασκέδασις. Ξεκινήσαμε ἀμέσως καὶ στὸ δρόμο ὁ ράφτης μᾶς εἶπε τὰ τελευταῖα νέα. Ὁ Μανουέλ εἶχε πάει στὸ Γκολγουαί μαζί μὲ τὸν κ. Νταίλυ. Τὸ περγαντίνι ἦταν ἀκόμα πεσμένο στὴ παραλία. Ὅπως ἔλεγαν ὅλοι, δὲν θάχουμε πειὰ ἄλλη τέτοια τρομακτικὴ καταιγίδα, ἀλλὰ γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο οἱ φίλοι μας εἶχανχτίσει πρὸς τὸ μέρος τῆς θάλασσας ἕνα στερεὸ προπύργιο ποὺ θὰ τὸ προστάτευε ἀπὸ καμμιὰ ἀναπάντεχη φουρτούνα.

Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ: στὸ ἐρχόμενο

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΜΑΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Η ΠΟΡΣΕΛΑΝΗ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΛΥ παλιὰ χρόνια οἱ ἄνθρωποι ξέρανε νὰ φτιάχνουν πηλῖνα δοχεῖα. Μάλιστα ἀπὸ τὸν 8ο αἰῶνα π.Χ. ἡ ἀγγειοπλαστικὴ ἐξελιχθηκε σὲ τέτοια σπουδαία τέχνη ὥστε νὰ παραγάγῃ ἀληθινὰ ἀριστουργήματα. Ἐπρεπε ὅμως νὰ περάσουν πάρα πολλοὶ αἰῶνες γιὰ νὰ μπορέσουν ν' ἀνακαλύψουν τὸ μυστικὸ τῆς πορσελάνης.

Τὰ ἄσπρα αὐτά, λαμπερά, διάφανα δοχεῖα ποὺ στοιχίζουν τόσο ἀκριβὰ δὲ διαφέρουν καὶ τόσο στὴν κατασκευὴ τους ἀπὸ ἕνα κοινὸ τσουκάλι. Εἶναι στενοὶ συγγενεῖς τοῦ ἀφου γίνονται ἀπὸ τὸ ἴδιο περίπου ὕλικό, τὸ ἀργιλλόχωμα καὶ πλάθονται στὸν ἀγγειοπλαστικὸ τροχό. Ἡ μόνη διαφορά τους εἶναι στὸ εἶδος, στὴν ποιότητα, τοῦ ἀργιλλοχώματος καὶ τὸν τρόπο ποὺ ψήνονται.

Ὅπως συνέβη καὶ μὲ τὴν πυξίδα, τὴν τυπογραφία, τὴν μπαρούτη, οἱ Κινεζοὶ ἤξεραν τὸ μυστικὸ τῆς πορσελάνης πολὺ πρὶν ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους. Ἐφτείαχαν τέτοια δοχεῖα ἐδῶ καὶ χίλια ἑφτακόσια χρόνια. Ὅμως οἱ καλὲς πορσελάνες τοὺς ἀρχισαν νὰ παράγονται ἀπὸ τὸν δέκατο πέμπτο αἰῶνα, τὴν ἐποχὴ τῆς δυναστείας τῶν Μίνγκ.

Οἱ Κινεζικὲς πορσελάνες πουλιόνταν πανάκριβα στὴν Εὐρώπη. Ἀναλλάσσονταν μὲ ἴσο βάρος χρυσάφι. Φυσικὰ οἱ Κινεζοὶ φυλάγαν ζήλο τὰ μυστικὰ τους.

Στὴν Εὐρώπῃ τὴν πορσελάνη ἀνακάλυψε ἕνας ἀλλημιστὴς ὁ Μπαίντγκερ. Ὅπως ὅλοι οἱ ἀλλημισταὶ, ὁ Μπαίντγκερ καταγινόταν νὰ βρῇ τὴ φιλοσοφικὴ λίθο ποὺ μ' αὐτὴν θὰ μετέβαλλε ὅλα τὰ μέταλλα σὲ χρυσάφι. Ὁ βασιλιάς τῆς Σαξωνίας ποὺ τὸν ἔτρεφε στὴν Αὐλὴ του εἶχε ἀπυθῆσει μὲ τὰ πειράματά του καὶ εἶχε διατάξει νὰ τὸν φυλακίσουν. Ὅμως τυχαῖα ὁ Μπαίντγκερ ἀνακάλυψε ἕνα ἀργιλλόχωμα πολὺ λευκότερο καὶ λεπτότερο ἀπὸ τὸ συνηθισμένο. Γλύτωσε τὴ φυλακὴ μὲ τὴν ὑπόσχεσι νὰ κατασκευάσῃ πορσελάνη.

Ἡ πορσελάνη ποὺ ἔφτιαξε ὁ Μπαίντγκερ ἀπὸ ἀργιλλόχωμα τοῦ Μάισεν δὲν ἦταν πρώτης ποιότητος βέβαια, γιὰτὶ ἦταν σκούρα καὶ ὄχι ἄσπρη, ἀλλὰ ἦταν πραγματικὴ πορσελάνη. Ὁ βασιλιάς τῆς Σαξωνίας ἔστειλε βάζα τοῦ Μάισεν γιὰ δῶρα στοὺς ἄλλους βασιλιάδες. Δὲν ἀπελευθέρωσε ὅμως τὸν Μπαίντγκερ. Τὸν κράτησε μαζί μὲ τοὺς βοηθοὺς του σὲ αὐστηρὴ ἐπιτήρηση καὶ κήρυξε τὴν ἀνακάλυψή του κρατικὸ μυστικόν. Ἦταν ἐξαιρετικὰ πολὺτιμη ἡ πορσελάνη καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ μαθευθῇ ἡ κατασκευὴ τῆς.

Στὴν ἀρχὴ πορσελάνινα ἀντικείμενα βρισκόνταν μόνο στὰ παλάτια. Τὸ 1707 ὅμως ἰδρύθηκε ἕνα μεγάλο ἐργο-

στάσιο στὸ Μάισεν καὶ δῆξαν πορσελάνες στὴν ἀγορὰ τῆς Λειψίας. Ἐκεῖ ὁ Μπαίντγκερ ἔφτιαξε ἄσπρη πορσελάνη ποὺ δὲ διέφερε καθόλου ἀπὸ τὴν Κινεζικὴ. Ὅμως ὁ ἐφευρέτης δὲν στάθηκε τυχερός. Ἐπικίρησε νὰ δραπετεύσῃ καὶ τὸν κατεδίκαναν σὲ θάνατο. Πέθανε στὴ φυλακὴ.

Οἱ πορσελάνες τοῦ Μάισεν εἶναι ὀνομαστὲς καὶ ξεχωρίζονται ἀπὸ τὸ σημά τους: δυὸ διασταυρωμένα σπαθιά.

Τὸ μυστικὸ ποὺ ἀνεκάλυψε ὁ Μπαίντγκερ εἶναι ἀρκετὰ περίπλοκο. Ἐνα μέρος του εἶναι τὸ ἀργιλλόχωμα ποὺ βρέθηκε γύρω ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Μάισεν. Ὑστερα εἶναι ἡ καθαρὴ ἄσπρη ἄμμος καὶ ἡ μίκα ἢ μαρμαρυγία, ποὺ πρέπει νὰ ἀνακατευοῦνται μὲ τὸ ἀργιλλόχωμα. Ἡ ἄμμος μπαίνει ὅπως καὶ στὰ πηλῖνα δοχεῖα γιὰ νὰ μὴ σκάθῃ ἡ πορσελάνη. Ἡ μίκα χρησιμεύει γιὰ νὰ γίνεται πιὸ εὐδιάλυτο τὸ ἀργιλλόχωμα.

Ἐνα τρίτο μέρος τοῦ μυστικοῦ εἶναι πὼς τὰ τρία αὐτὰ ὕλικά πρέπει νὰ γίνονται πιὸ εὐδιάλυτο τὸ ἀργιλλόσὲ νερὸ γιὰ νὰ κατασταλάξουν. Οἱ



πρώτοι χοντροὶ κόκκοι ποὺ πέφτουν στὸν πάτο τοῦ δοχείου πετιοῦνται καὶ κρατιέται μόνο τὸ ὕλικο ποὺ κατασταλάζει ἀργά, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ὥρες.

Τὸ μίγμα ἀργιλλοχώματος, ἄμμου καὶ μίκας γίνεται πηλὸς καὶ ζυμνεται καλὰ. Σ' αὐτὴ τὴ φάσιν ἡ πορσελάνη δουλεύεται ὅπως καὶ ὁ κοινὸς πηλός. Τοποθετεῖται στὸν ἀγγειοπλαστικὸ τροχό, μιὰ στρογγυλὴ σανίδα ποὺ τὴ γυρίζει ὁ τεχνίτης μὲ τὸ πόδι. Ὅπως ὁ τροχὸς γυρίζει, ὁ τεχνίτης τοποθετεῖ τὰ δάχτυλά του μέσα στὸν πηλὸ καὶ τοῦ δίνει τέλεια κυκλικὰ σχήματα. Τὰ δάχτυλα ἀποχτοῦν λεπτότητα αἰσθητὴ μὲ τὸν καιρὸ γι' αὐτὸ ἡ ἀγγειοπλαστικὴ εἶναι σπουδαία τέχνη.

Μετά τὸ πλάσιμο τὰ δοχεῖα στεγνώνονται. Κατόπιν πρέπει νὰ ψηθοῦν κι ἐδῶ εἶναι ἡ μεγάλη δυσκολία. Ἡ πορσελάνη ψήνεται δύο φορές. Τὴν πρώτη ἐλαφρὰ καὶ τὴ δεύτερη σὲ πολὺ μεγάλη θερμοκρασία. Σ' αὐτὴ τὴ θερμοκρασία τὸ δοχεῖο μπορεῖ νὰ σπάσῃ, νὰ καθίσῃ ἢ νὰ στραβώσῃ. Γι' αὐτὸ τοποθετεῖται μέσα σὲ κολοῦπι ἢ ὑποστηρίξει. Ἄν ρίξετε μιὰ ματιὰ σὲ μιὰ βιτρίνα μὲ πορσελάνες καὶ δῆτε πόση μεγάλῃ ποικιλία σχημάτων ὑπάρχει.

Ο ΦΙΛΟΣ ΣΑΣ ΜΕ ΤΟ ΦΑΚΟ

ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

— 756 —

ΝΑ πού φύτρωσε στον ανθόκηπο των Μικρών Άγγελιών και η μρωμένη ανοιξιάτικη

ΒΙΟΛΕΤΤΑ

— 757 —

ΧΑΙΡΕΤΩ τὰ λουλουδοδιαπλάσ-
πουλα: Άνεμώνη, Παπαρούνα,
Κυκλάμινο, Τουλίπα, Άγριο-
λουδο, Χρυσάνθεμο και ζητώ συμ-
μαχία.

ΒΙΟΛΕΤΤΑ

— 758 —

ΠΥΡΙΝΟ Ζ σε συμβουλευώ να
προσέχης τὰ λόγια σου όταν μι-
λάς προς μεγαλύτερους σου.
(465) υπάρχει φόβος να σε... σβύ-
ση ό

«X»
(Πρόεδρος-Ίδρυτής
Συλλόγου των Χ)

— 759 —

ΚΟΚΟΡΑΚΙ όσο και αν κοκορεύ-
σαι δεν μπορείς να φθάσης τους
μεγάλους ψευδωνιμαχούς. Όσο
για την αποκαλύψη είναι τρίχα.
(Στὸ διαβεβαιώνει αν θες κι ή
Κυρά-Διάπλασι) πού κρατάει τὸ
πραγματικό μου όνομα.

«X»
(Πρόεδρος
Συλλόγου Χ)

— 760 —

ΜΠΑΓΚΣ ΜΠΑΝΧ σε ακολουθώ
προς Ίδρυσιν συλλόγου. Γράψε
προς ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΛΟΒΕΡΑΝΟ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ 23.

ΥΠΕΡΕΛΛΗΝ

— 761 —

ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στὸ λου-
λουδιόνο σαλονάκι της Διαπλά-
σεως, σὰς χαιρετῶ ὅλους-ες. Είμαι ή
ΓΛΥΚΕΙΑ ΒΟΛΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

— 762 —

ΕΝΘΑΔΕ κείνται. Έλληνοπούλα
= Άννα Άσταρίδου. Φρού Φρού =
Μάρω Καρδαμίτη. Πύρινο Ζ =
Τριαντάφυλλος Μπασιτάλης. Άλ-
καίος = Σταύρος Πετροπουλάκης.
Στραβόξυλο = Σταύρος Δρακά-
τος και έπεται συνέχεια....
ΓΛΥΚΕΙΑ ΒΟΛΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

— 763 —

ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην κί-
νησι των Μ. Άγγελιών σὰς χαιρε-
τῶ ὅλους και ὅλες. Προσχωρῶ
στον υπερασυλλόγο των ΥΠΕΡΑΝ-
ΘΡΩΠΩΝ. Έλάτε βλοι στον σύλ-
λογο μας. Περιμένετε έκπληξης.
ΜΑΡΝΤΕΝ ΝΤΑΛΛ

— 764 —

ΚΑΙ τώρα τὰ προσωπικά μας.
Προσέξτε γιατί δεν θά καλοπερά-

σετε μαζί μου. Οί προσποιούμενοι
τούς έξυπνους τιμωροῦνται. Άντε
γεια σας τώρα και θά επανέλθω
δριμύτερος.

ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛΛ

— 765 —

ΦΙΛΕ ΑΡΧΙΚΑΤΑΣΚΟΠΕ, στον
καιρό πού ζούμε τέτοια αγάπη έ-
στω και για τὸν καλύτερό σου φί-
λο δεν υπάρχει. Είσαι και πάλι ό
Ζαπατινας. Δυστυχῶς σε νίκησε τὸ

ΖΕΝΙΘ

— 766 —

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ-ες, νάμαι πάλι
κοντά σας δριμύτερος! ΚΟΥΡ-
ΣΑΡΟΣ = Κουδελάσι!!! Περιμέ-
νω θραδειό (639). ΣΤΕΦΑΝΕ
ΑΤΤΙΚΕ θά έθλω όπωσδήποτε
(574). ΜΙΣΗ ΜΕΡΙΔΑ ευχαρι-
στῶ. Δεν έσκυψες πολύ; (600).
ΖΕΝΙΘ γεια σου!

ΑΓΚΑΘΙ

— 767 —

ΠΥΡΙΝΟ Ζ, την εύγενική σου
πρόσκλησι δέχομαι με χαρά. ΚΕΝ
ΤΡΙ, έχεις δίκιο. Σκέψου πόσους
θά ταμπήσουμε, αν κάνουμε πε-
ρεά. ΡΟΒΙΝΣΩΝΑ ΚΡΟΥΣΕ
δέχομαι ευχαρίστως (561). Γράψ-
τε μου και οι τρεις μέσω «Διαπλά-
σεως».

ΑΓΚΑΘΙ

— 768 —

ΚΑΙ ΤΩΡΑ μερικές αποκαλύψεις.
Γάνια = Άννα Μιχαηλίδου. Ρο-
δαυγή = Εύη Κακουρίδου. Βίκτωρ
= Έπαμ. Κωσιόπουλος. Έρμης =
Στέλιος Κυριακίδης. Ροδοπέταλο
= Φαν. Άποστόλου. Γεράκι = Μί-
κης Καλογιαννίδης. Τριφύλλι =
Γ. Κόλλας. Άρκετες για σήμερα
έ;

ΥΠΕΡΕΛΛΗΝ

— 769 —

ΣΑΛΠΙΓΚΕΣ ήχουν! Σημαίες ά-
νυφώνονται Ζητωκραυγές και ια-
χές ακούγονται! Περνά ό Κάισαρ!
Περνά ό αυτοκράτορ!

ΚΑΙΣΑΡ

(Έπίτιμος πρόεδρος όλων των
συλλόγων)

— 770 —

ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΟΥΝΤΑΙ με τὸ
παράσημον της ανοιχτής παλάμης
οί: Άρχικατάσκοπος, Διαβολάκος,
Άγκάθι. Σταυραστὲ γεια σου.
Βρούτε, δεν γνωρίζεις Ιστορία.
ΚΑΙΣΑΡ
(Αυτοκράτορ)

— 771 —

ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην κί-
νησι της Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅ-
λους-ες. Προσχωρῶ στους ΕΥΓΕ-
ΝΕΙΣ. Καί μία αποκαλύψις. ΝΥ-

ΧΤΕΡΙΔΑ = Λάσκαρης. ΘΗ ΣΕΥΣ
= Λασκαράκης. ΔΙΑΒΟΛΑΚΟΣ
= Φλουδόπουλος. ΙΩ = Άνδριω-
τάκη. ΣΤΡΑΒΟΞΥΛΟ = Δρακά-
τος.

TENTY

— 772 —

ΔΥΚΟΦΩΣ ευχαρίστως (679)
γράφω πρώτη. ΚΙΝΕΖΑΚΙ ΛΙ-
ΤΣΑ μία συμμαχία θέλει γ'ωρι-
μία, θέλεις λοιπόν να γράψης μέ-
σω Διαπλάσεως; ΥΠΕΡΕ και
ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΕ καλῶς ήλθατε
στην στήλη μας. ΠΥΡΙΝΟ Ζ ευ-
χαρίστως.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ

— 773 —

ΜΠΑΓΚΣ ΜΠΑΝΥ τί βρίσκεις σ'
αυτές τις χιλιogramμένες σχολο-
αποκαλύψεις; ΣΠΙΝΘΡΕΣ συμ-
θεάζονται Παναθηναϊκός και Ό-
λυμπιακός μαζί (651); ΚΟΥΚΟΥ-
ΛΙΝΕ ύστερα από αυτά πού γρά-
φεις ήταν δυνατόν να μη κρυώσω;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ

— 774 —

ΤΑ μέλη της Άναγεννήσεως κα-
λούνται να ψηφίσουν νέο προε-
δρείο. Η προεδρεία παρατείνεται
έπί δεκαπενθήμερο. Μπορείτε να
ψηφίσετε όσους προσχωρήσαν μέ-
χρι 15.2 έκτος από τους Περσέα,
Όλυμπιονίκη, Κύπριο, Στραβό-
ξυλο, Έρμη.

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙ

— 775 —

ΚΙΡΚΗ είμαι αναγκασμένος να
ανέβω πολύ ψηλά. Καί πρέπει να
ανέλω.

ΖΕΝΙΘ

— 776 —

ΙΔΡΥΘΗ σύλλογος Διαπλάσια-
κή Αυτοκρατορία. Ό τελειότε-
ρος σύλλογος. Προχωρήστε εις
αυτόν. Ίδρυτής Διαβολάκος.
Νά ό πρώτος Διαγωνισμός.

Έρωτήσεις:
Τί είναι ό Άλκίδαι;
Εις ποίαν πόλιν απέθανε ό Άλ-
κιδάδης και πώς;
Τί είναι ή Άλκιείη και υπό
ποίου έφρονεσθη;

Πότε γεννήθη ό Άλ ή Πασάς;
Ποίον ήτο υιός ό Άλ ή Πασάς;
Προθεσμία έως 20 Μαρτίου.
Συμμετοχή διδραχμός. Διεύ-
θυνσις Έλένην Καρόντζη. Ά-
γιον Μελετίου 67. Διά Διαβο-
λάκων. Θά θραευθῇ μόνον ή
καλύτερα άπάντησις. Θά πρέπει
να άπαντήσετε τουλάχιστον σε
τρεις έρωτήσεις.

ΔΙΑΒΟΛΑΚΟΣ

— 777 —

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ψευδωνιμαχοί. Κανέ-
νας δεν μπορεί να μ' αποκαλύψῃ
διότι τὰ αρχικά μου κατά λάθος
δεν μπήκαν. Άχίλλεα για μένα
δεν είσαι άθάνατος. Είσαι ένας
κοινός θνητός. Λοιπόν γεια σου
ΣΚΟΥΡΓΙΑΛΑ.

ΚΟΜΗΤΗΣ

ΧΑΙΡΕΤΩ ΡΟΒΙΝΣΩΝΑ ΚΡΟΥ
ΣΟ και ΑΡΚΟΥΔΑΚΙ. ΧΩΚ ΦΙΝ
σε ξέρω κι εγώ. Ζιζάνιο είναι ή
Κατερίνα... Δεν προχωρῶ γιατί
δεν μούκανες κανένα κακό.

ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ

— 779 —

ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στη στή-
λη των Άγγελιών χαιρετῶ ὅλους
-ες. Ίδρυσιν σύλλογο «ΦΙΛΟΜΟΥ-
ΣΩΝ». Όσοι θέλετε να γίνεταί
μέλη, γράψτε: Βασ. Μπολονάσον,
Χρηστίνης 5 Δικηγορικὰ Γλυφάδας.
Συμμοχῶ μέ: Κουκουλίνο,
Μπάγκς Μπάνυ και Άγκάθι, Δέ-
χεστε;

ΒΕΡΝΤΙ

— 780 —

ΜΠΟΡΟΥΝ να προσχωρήσουν στο
σύλλογό μου οι: Εύθυμος Ίππο-
της, Πούκ, Σταυραστὲς της Πί-
νδου, Ίππότης και Άτρώμητος Πει-
ρατῆς. Διαπλάσσομαι τρέμε. Έ-
γώ ό τρανός θά αποκαλύψω ὅ-
λους, εάν με κάνετε να θυμώσω.
Ήδη έχω 50 αποκαλύψεις.

ΒΕΡΝΤΙ

— 781 —

ΒΡΟΥΤΕ, πὰς ν' αποκαλύψης έ-
κείνους πού έχω ήδη αποκαλύψει
(243). Πιπομένα δεν θά ζητῶ την
γνώμη σου για ό,τι καλά, Μποται-
θάλη ΕΙΣΑΙ τὸ Πύρινο Ζ. Γ.
Τάμπαλα ΕΙΣΑΙ ό Πανταχού
Παράν.

ΙΠΠΟΤΗΣ

— 782 —

Πύρ. Ρουκέτα = Καραθασίλης
Ρήγας = Κωσταντόπουλος, Μα-
κεδονόπουλο = Κομρίτης, Πρω-
τεύς = Λάσκαρης, Έλ Γκρέκο σε
θεωρῶ έχθρό μου. Γιατί δεν άπάν-
τησες στην 354 άγγελία;

ΔΙΑΒΟΛΑΚΟΣ

— 783 —

ΦΙΛΕ Χ από τη Μυτιλήνη, προ-
τείνω να καθήσης φρόνιμα πριν
σε άφήσω χωρίς ψευδώνυμο.
Μπάγκς Μπάνυ και ΙΩ καταντή-
σατε ένοχλητικοί.

ΚΟΥΚΟΥΛΙΝΟΣ

— 784 —

ΔΕΝ μ' άρέσουν οι αποκαλύψεις
Βασιλάκη και Άγγελικούλα, άλ-
λά θά μ' αναγκάσετε να σας κι-
νήσω πόλεμο για ν' απελευθέρω τη

σελίδα αυτή από την άνοησία σας.
Σύμφωνοι;

ΚΟΥΚΟΥΛΙΝΟΣ

— 785 —

ΕΞΥΠΝΑΚΙΑ μία και πέρνει τὸ
όριον της ήλικίας συμμαχούμε; Ά-
ναποκάλυπτε γράψε μου στην διευ-
θυνσις: Τούλα Γιαννακοπούλου,
Παπαδιαμαρτιοπούλου 70. Άθή-
ναι 6.. Καζανόθα πρόσχε! συμμα-
χοῦμε;

ΚΙΡΚΗ

— 786 —

ΚΑΛΥΤΕΡΑ Χώκ Φιν—Υπερέλλη-
να να δείρετε αλλήλους μέ... έρεγ
μένο σανίδι. Φεγγαροχτίδα τὸ δυ-
στύχημα είναι ότι εγώ σε συμπαθῶ
πολύ. Γεια σου φίλη Ίώ. Στραβό-
ξυλο σε χαιρετῶ.

ΜΙΣΗ ΜΕΡΙΔΑ

— 787 —

ΕΙΣΑΙ για κλάμματα Κίρκη. Οί
ἀρμόδιοι (Ίώ, Ρ. Κρούσος) θά
σε.. περιποιηθούν! Κήρης ψευδω-
νιμαχοί ὅλοι στους Ε.Σ. Άρ-
τεμις τί περιμένεις; Κουκουλίνο
είμαι μόνο

ΜΙΣΗ ΜΕΡΙΔΑ

(Έλευθέρων Σκοπευτῶν)

— 788 —

ΑΝ και Στραβόξυλο προσκαλῶ
στο σκάκι κάθε αναίδη και κάθε
παιδί έξυπνο πρέπει να προσχωρή-
ση στο Σκακιστικό Τμήμα μας.
Πάντοτε φιλικός και άναίδης
γίνομαι μάχης μόνο στα μέλη μας.
Καλῶ τὸν Σκακιστή να τιμῇ
τὸ όνομά του προσχωρώντας στο
τμήμα μου.

ΣΤΡΑΒΟΞΥΛΟ

(Έλευθέρων Σκοπευτῶν)

— 789 —

ΕΞΥΠΝΑΚΙΑ. Άφού με τις θλα-
κείες σου συναχθήκαμε ένινες
αυτομάτως 18 έτών. Κοίταξε να
εξαναρρήσης τὸ καλοκαίρι. Τότε
λόγω ζέστης θά υποδεχθούμε τις
κρυμαρές σου αφού για λίγο θά
μας δροσίτσουνε.

ΔΙΑΒΟΛΑΚΟΣ

— 790 —

ΠΡΟΣΟΧΗ! Καλπάζουσα είχω-
ρῶ στο πεδίο της Διαπλάσεως
έτοιμη να κάνω έχθρους ή φίλους
τούς δεινούς διαπλάσιονιμαχούς.
Τους δεινούς χαιρετῶ τούς κυριω-
τέρους: Στέφανο Άττικό, Φάν-
τασμα, Όλυμπιονίκη, Πύρινο Ζ.
κτλ. Αὐτὰ για σήμερα.

Η ΜΑΣΚΟΦΟΡΟΣ ΑΜΑΖΩΝ

— 791 —

ΠΡΟΣΚΑΛΩ όποιονδήποτε να μὸ
δγάλη την μάσκα μου και να με
αποκαλύψῃ. Κοριτσάκια μου θου-
αθήκατε; Έλ Γκρέκο. Θέλω να
πιστεύω ότι δεν έχάσθης ή άπε-
σώρησες. Σαμπρίνα περιμένω τις
έξαλλες έκπληξεις.

Η ΜΑΣΚΟΦΟΡΟΣ ΑΜΑΖΩΝ

— 792 —

ΑΓΡΑΜΠΕΛΗ τηλεφώνησέ μου την
Τρίτη 3—4 μ.μ.

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ

— 793 —

ΣΥΝΙΣΤΩ εις ὅλους τούς έχ-
θρούς μου όπως δημιουργήσουν
τὸν σύλλογον «Κ.Α.Β.Γ.» ήτοι
«Κέντρον αποκαταστάσεως Βρε-
μένων Γάτων». Ό νοῦν νοεῖτω και
είσχωρήσει εις τὸν σύλλογον. Καί
τώρα γεια σας! ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!
ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ

— 794 —

ΣΤΡΑΒΟΞΥΛΟ, ακολουθώντας
την δική σου λογική φθάνω στο
συμπέρασμα ότι είσαι γελοῖος, ά-
κου πῶς: είχε παιχτῇ μία κωμω-
δία με τὸν τίτλο Στραβόξυλο (δη-
λαδή εσύ), φυσικό οι άνθρωποι
γελοῦσαν με τὸ Στραβόξυλο, άρα
είσαι γελοῖος.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

— 795 —

ΣΠΙΘΑ αν δεν υποτάχθηκες στο
Ζενιθ θά υποταχθῇς σε έμένα. ΖΕ-
ΝΙΘ ευχαριστήθηκεα πού τὰ έψαλ-
λες τὸ Όμπλιγκαντῶ γιατί θα-
ρούμουν να ασχοληθῶ με υποκεί-
μενον σάν και αυτόν.

— 796 —

Στη δεύτερή του εμφάνισι ό
"Υπερος στέλνει άπειρα χαιρετί-
σματα στους: Ίεανή, Κρητικό,
Νηρέα, Λυκόφως, Ήλιαχτίδα, Άο
τεμν, Χαμόγελο, Ίκαρο, Κουκουλί-
νο, κρίς, Πύρινο Ζ, Πιταρίκα, Πα-
παρούνα, Μαριάνα, Πανσέκ, Άλ-
μπούρο, Σκολατένια, Σαπουγό-
φουσκ, Άρίωνα, Μένελαο.

ΥΠΕΡΟΣ

— 797 —

ΣΤΟ Σύλλογο «Πνευματική Χα-
ραυγή» εύχομαι ό δρόμος του να
είναι γόνιμος κι αποδοτικός. Ά-
εϊέ, σε γνωρίζω. Έχω μάλιστα
και φωτογραφία σου από παλιά
άλληλογραφία. Γεια χαρά Άγαπη-
τοί: Τώνη Πούλη, Έξυπνάκια.

ΥΠΕΡΟΣ

— 798 —

ΣΑΣ είπα ό,τι είμαι δικτάτορας
Άκούστε με γιατί θά μετανιώσω-
τε όπως αυτοί οι άνόητοι:
Α. Διαπλάσσοις = Ι. Σπανίδης
Ε. Ίδεώδες = Ζεμπίλας
Κάισαρ = Δουμάς
Κυκλάμινο = Ψυχολογίου
Δόν Κιχώτης = Κάρταλης
ΚΟΜΗΣ ΟΜΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

— 799 —

ΣΤΙΣ εκατοντάδες των αποκαλύ-
ψεών μου μὸς ξέφυγε:
Ε. ΓΚΡΕΚΟ = Ζεμπίλας, αλλά
είναι ό Ζαπατινός. ΖΕΜΠΙΛΑΣ =
Έκδικητής, ΚΡΗΤΙΚΟΣ = Κο-
λισφόρης, ΕΡΜΗΣ = Κωσιόδης,
Άνταλάσσω Μ.Μ. Γεια σας. Να
φοβάστε την δικτατορία μου.
ΚΟΜΗΣ ΟΜΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

— 800 —

ΜΠΑΚΣ ΜΠΑΝΥ σε θέλω στην
κρίσι της στήλης. Με προστατεύ-
εις (614) με αποκαλύπτεις (630).
Φεγγαροχτίδα ευχαρίστῶ. Έξυ-
πνάκια κῶδω τὸ κεφάλι μου πῶς
είσαι ό Όμπος Θεοδώρου, από-
δείξέ το, μπορείς;

ΠΑΠΑΚΙ

— 801 —

ΜΕΓΑΛΕ Ποντίφηκα, Μισή μερίδα
ευχαριστῶ, βασισθήτε στην φιλία
μου. Παπαρούνα — άδελφούλα
μου — θέλεις να συνεργασθῶμε.
ΠΑΠΑΒΕΡΙ

— 802 —

ΑΓΑΠΗΤΑ Διαπλάσσοπουλα - λες,
Χαιρετῶ ὅλους - ὅλες, μπαίνοντας
στην κίνησι της «Διαπλάσεως» και
άγγελλω την Ίδρυσιν τὸ Σύλλο-
γο «ΑΤΡΟΜΗΤΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟ-
ΠΟΥΛΑ».

ΣΩΦΕΡΑΚΙ

— 803 —

ΓΙΑ έγγραφη στον Σύλλογον «Α-
ΤΡΟΜΗΤΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ»
κι' έκλογή διοικητικού συμβουλί-
ου, γράψατε κ. Άλέκον Κόντην,
Πατησίων, 70, Άθήνας.

ΣΩΦΕΡΑΚΙ

— 804 —

Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ της Πίνδου
παρακαλείται να κάτω στα αὐ-
γά του γιατί θά πάη στην μαμά
του με σπασμένα μούτρα. ΔΙΟ-
ΓΕΝΗ συμμαχείς; Άν ναι άπάν-
τησέ μου διά μέσω των άγγελιών.

ΣΙΜΟΥΝ

— 805 —

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ-ες, από τώρα,
χαρίς σε κάποιον άλλον, δεν πρό-
κειται να αποκαλύψω πια κανέναν,
παρά μόνο πού και πού κανένα έ-
νοχλητικό πού θά μὸς μπη στη
μυτή.

ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ

— 806 —

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΟΥΜΕ ΔΗΜΟΨΗ-
ΦΙΣΜΑ για τὸ καλύτερο ψευδώνυ-
μο με τη καλύτερη δράσι. Βρα-
θεία εις τούς πρώτους έπιτυχόν-
τες. Κῶθενας έχει δικαίωμα, να
ψυφίση 3. Προθεσμία μηνιαία.

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΙ

Ό Πρόεδρος Ροδισῶν Κρούσος,

ΑΘΗΝΑΙ, 22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1957

ΔΙΑΠΛΑΣΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Έτος Ίδρύσεως 1879

Έκδοτικός Όίκος «Διγενής»

ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 16

ΤΗΛΕΦ. 29.119

Διευθυντής: ΕΥΑ ΚΥΡΙΑΚΟΥ,

Όλυμπίας 18. — Υπεύθυνος

Τυπογραφείου: ΦΩΤ. ΛΑΝΤΑΣ

όδός Στάθη Γεροδήμου άρ. 20

Κυκλοφορεί κάθε Παρασκευή

Τιμή τεύχους Δρχ. 3

Συνδρομαί έσωτερικού:

Έτησία Δρ. 150. Έξάμ. Δρ. 75

Συνδρομαί έξωτερικού:

Έτησίαι £ 4 — \$ 12

Τύποις: ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΟΡ-

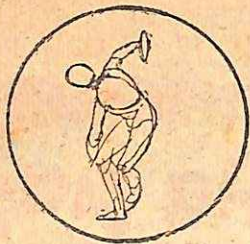
ΓΑΝΙΣΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ Ε.Ε.

Καρόρη 11. Τηλ. 31-156

— 807 —

ΓΙΑ να λάβουν ὅλοι μέρος στους
δύο Ιους διαγωνισμούς μας (Ροδ.
Κρούσου), μεϊνουμε τη συμμετο-
χή τὸν πρώτο εις 2 δρχ. γενικῶς.
Καί τούς παρατείνουμε επί διμή-
νον. ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞ-
ΤΕ ΜΑΣ.

Αθλητισμός



ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΔΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΒΟΥΡΝΗΣ

Ο ΤΟΜ ΚΟΥΡΤΝΕΥ
Η ΙΠΤΑΜΕΝΗ ΜΠΟΥΛΤΟΖΑ

Ο Τόμ Κούρτνευ είναι από τους λίγους μεγάλους πρωταθλητές που προπονείται χωρίς τις συμβουλές προπονητού. «Το μουσικό γιό να κερδίζεις είναι να τρέχεις, να τρέχεις και πάλι να τρέχεις» απήντησε το περασμένο καλοκαίρι σε ξένο δημοσιογράφο που τον είχε ρωτήσει ποιά μέθοδο ακολουθεί για να προπονηθεί.

Μετά τον τερματισμό της θριαμβευτικής κούρσας του των 800 μ. στην Μελβούρνη ο Κούρτνευ λιποθύμησε από την εξάντληση. Σωματωδής καθώς είναι ο άθλητής αυτός με τα εξαιρετικά σωματικά προσόντα θυμίζει μουλινάκια που τα παρσέρνει δια στο πέρασμά της.

Η τρομερή προσπάθεια που κατέβαλε ο Κούρτνευ για να νικήσει δικαιολογεί απόλυτως την λιποθυμία του μετά τον τερματισμό του. Στην τελευταία ευθεία ο Άγγλος Ντέρνι Τζούσον έπεσε από το ποταμό και μπήκε μπροστά. Ο Τζούσον φαινόταν βέβαιος νικητής και οι 100 χιλιάδες θεατές έτοιμαζονταν ορδικοί να χειροκροτήσουν την νίκη του. Τότε ο Κούρτνευ συγκινημένος και το τελευταίο απόθεμα των δυνάμεών του ρίχθηκε στον αγώνα, έκοψε πρώτος το νήμα με ένα στήθιο διαφορά από τον Τζούσον και λιποθύμησε. Η νίκη του Κούρτνευ ήταν ίσως ένα από τα μεγαλύτερα κατορθώματα των Άγγλων της Μελβούρνης.

Λίγες ημέρες αργότερα ο Κούρτνευ κατέκτησε άλλο ένα χρυσό μετάλλιο, στην σκυταλοδρομία των 4Χ400 μ. όπου αντικατέστησε τον άρρωστο συμπατριώτη του Τζιμ Λή. Οι έλδικοί υποστηρίζουν ότι ο Κούρτνευ ήταν ικανός να κερδίσει και την Ολυμπιακή κούρσα των 400 μέτρων.

Ο Πάρρυ Ο Μπράντ είναι χωρίς αμφιβολία ένας από τους πιο μεγάλους αθλητές όλων των εποχών. Με την διαφορά ότι οι νίκες του δεν προκαλούν μεγάλο ενδιαφέρον. Και ξέρετε γιατί; Διότι η υπεροχή του Ο Μπράντ είναι τόσο μεγάλη ώστε από πριν είναι γνωστός ο νικητής.

ΠΑΡΡΥ Ο ΜΠΡΑΝΤ
Ο ΑΗΤΗΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΟΒΟΛΗΣ

Ο Ο Μπράντ κέρδισε το χρυσό μετάλλιο στην Ολυμπιάδα του Έλσινκι, το 1952. Στην Μελβούρνη ο Ο Μπράντ επανέλαβε με την πιο μεγάλη ευκολία το κατορθώματό του. Ο Ο Μπράντ εξ όλων ήταν ο πρώτος αθλητής στον κόσμο που πέρασε τα 18 μ. στην σφαιροβολία. Τρία χρόνια αργότερα ο Αμερικανός αθλητής ήταν ο πρώτος που πέρασε τα 19 μέτρα. Φιλοδοξία του είναι τώρα να ρίξει τη σφαίρα περισσότερο από 20 μέτρα.

Ο Ο Μπράντ άγαπά με πάθος το άθλημα του και θα γυμναζόταν 24 ώρες στο εικοσιτετράωρο αν αυτό ήταν δυνατόν. Αν δεν εγκαταλείψει τον αθλητισμό θα πρέπει να θεωρηθεί βέβαιο, ότι το 1960, στη Ρώμη, θα κερδίσει και τέταρτο χρυσό Ολυμπιακό μετάλλιο.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΡΕΚΟΡ
ΑΝΔΡΩΝ

4Χ100 μ. Ήνωμένοι Πολιτείες (Μάρτσον, Κίνγκ, Μπέικερ, Μόρρου) 39'5. ΑΚΟΝΤΙΣΜΟΣ: Ντάνιελσον (Νορβηγία) 85μ.71.

ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΑΛΜΑ ΕΙΣ ΥΨΟΣ: Μ.Σ. Ντάνιελ (Η.Π.Α.) 1μ.76.

ΑΛΜΑ ΕΙΣ ΜΗΚΟΣ: Κρέξινγκ (Πολωνία) 6μ.35 (ισοφάρσι του ρεκόρ).

4Χ100μ.: Αυστραλία (Στρέιτλαντ, Κρόκερ, Μέλλορ, Κάμπερτ) 44'5.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΑ ΡΕΚΟΡ
ΑΝΔΡΩΝ

200 μ.: Μόρρου (Η.Π.Α.) 20'6.

800 μ.: Κούρτνευ (Η.Π.Α.) 1'47'7.

1.500 μ.: Ντέλαν (Ιρλανδία) 3'41'2.

5.000 μ.: Κούτς (Ρωσία) 13'39'6.

10.000 μ.: Κούτς (Ρωσία) 28'45'6.

3.000 μ. στήθι: Μπράσερ (Μ. Βρ.) 8'41'2

110 μ. μετ' εμπόδ.: Κάλτον (ΗΠΑ) 13'5.

400 μ. μετ' εμπόδ.: Γκλέν Ντέις (ΗΠΑ) 50'1.

ΑΛΜΑ ΕΙΣ ΥΨΟΣ: Ντούμας (ΗΠΑ) 2μ.12.

ΑΛΜΑ ΕΠΙ ΚΟΝΤΩ: Ρίτσαρντς (ΗΠΑ) 4μ.56.

ΑΛΜΑ ΤΡΙΠΛΟΥΝ: Ντά Σάλα (Βραζιλία) 16μ.35.

ΣΦΑΙΡΟΒΟΛΙΑ: Ο Μπράντ (ΗΠΑ) 18μ.57.

ΔΙΣΚΟΒΟΛΙΑ: Έρτερ (ΗΠΑ) 56μ.36.

ΣΦΥΡΟΒΟΛΙΑ: Κόνολν (ΗΠΑ) 63μ.19.

ΔΕΚΑΘΛΟΝ: Κάμπελ (ΗΠΑ) 7937 βαθμ.

ΓΥΝΑΙΚΩΝ

100 μ. Κάμπερτ (Αυστραλία) 11'5.

200 μ.: Κάμπερτ (Αυστραλία) 23'4.

ΔΙΣΚΟΒΟΛΙΑ: Φικτόβα (Τσεχοσλοβ.) 53μ.69.

ΑΚΟΝΤΙΣΜΟΣ: Γιακουμέ (Ρωσία) 53μ.40.

ΣΦΑΙΡΟΒΟΛΙΑ: Τσάκβιτς (Ρωσία) 16μ.59.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΡΕΚΟΡ

ΑΛΜΑ ΕΠΙ ΚΟΝΤΩ: Γ. Ρουμπάνης 4μ.50.

ΣΦΑΙΡΟΒΟΛΙΑ: Γ. Τσακάνικας 16μ.56.

ΝΙΚΟΝ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΝ, Πειραιά.

— Η προθέρμανση είναι απαραίτητη για τους αθλητές. «Οχι μόνο γιατί βοηθά στην καλή απόδοσή τους αλλά και τους προστατεύει από ένδεχόμενα δυστυχήματα. Πριν από τον αγώνα ο οργανισμός του αθλητή βρίσκεται σε ένα είδος νάρκης. Ο αθλητής λοιπόν θα πρέπει να προετοιμάσει, να προδιαθέσει όχι μόνο το μυϊκό και το νευρικό του σύστημα, αλλά και τα βασικά του όργανα όπως η καρδιά, οι πνεύμονες και το στομάχι, για την προσπάθεια που πρόκειται να καταβάλουν. Αυτός είναι ο ένας λόγος για τον οποίο απαραίτητη είναι η προθέρμανση. Ο αθλητής όμως θα πρέπει να «ξεσταθεί» για να μην πάθει κανένα μυϊκό άγχος. Οι μύες των αθλητών είναι εξαιρετικά ευαίσθητοι. Μια απότομη κίνηση μπορεί να προκαλέσει θλάση μυϊκών ινών όταν οι μύες δεν έχουν ξεσταθεί άρκετά.

ΡΗΓΑΣ ΒΕΛΕΣΤΙΝΛΗΣ

Συνέχεια απ' τη σελίδα 203

ΚΑΝΙΩΝ

Σ' ΑΥΤΕΣ τις λίγες γραμμές που αφιερώνονται ευλαβικά στην ιερή μνήμη του Μεγάλου Ρήγα, του Πρωτομάρτυρα της Ελευθερίας, δε μπορεί, δέβαινα, να χωρέσει η φλογερή και έκρηκτική ιδιοσυγκρασία αυτού του ξεχωριστού Ανθρώπου, που σφράγισε με το πέρασμά του την Ιστορία. Τη σφράγισε και τη φωτίσε. Όπου ήρθε ή αποφράδα ημέρα της 19 Δεκεμβρίου 1797, που έβαλε τέρμα στη ζωή του και στη δράση του. Στη Χεμπότσα, ένα φρούριο—φυλακή έξω από το Βελιγράδι, μαρτύρησε ο Ρήγας, ο Πρωτομάρτυς της Ελευθερίας, μαζί με άλλους έφτα συντρόφους του, τον Ευστράτη Αργέντη, τον Δημ. Νικολαΐδη, τον Άντωνα Κορωνίδη, τον Καρατζά, τον Τουρούτζια και τους αδελφούς Γιάννη και Παναγιώτη Νικολαΐδη. Τους έπνιξαν έναν έναν και πετούσαν τα κουφάρια τους στα νερά του ποταμού Δούναβι. Μόνο το Ρήγα δεν κατάφεραν να τον πνίσουν. Σύμφωνα με την παράδοση, με μια δυνατή γροθιά του μπόρεσε και σκότωσε το δήμιό του. Και χρειάστηκε να τον σκοτώσουν πρώτα με σφαίρες κι ύστερα να πετάξουν το άψυχο πιά κουφάρι του στον ποταμό.

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΚΑΡΔΙΑ

Συνέχεια απ' τη σελίδα 207

Δαυίδ κοίτουσε σαν χαμένος τα χέρια του. Έδειχνε τόσο δυστυχισμένος...

Είχαμε απομείνει εκεί κι οι τέσσερις, ακίνητοι χωρίς να λέμε ούτε λέξη. Ξαφνικά όμως, μέσα στην απόλυτη σιωπή που βασιλευε στη σάλλα, ξεπασσε ο κρότος ενός κεραυνού που είχε πέσει στο άπανάω πάτωμα, όπου παίζαν τα παιδιά. Όλοι μας όρμησαμε προς τη σκάλα.

Τα παιδιά τρομαγμένα κατακυλούσαν στη σκάλα για να μας συναντήσουν. Όταν έφτασαν στο τελευταίο σκαλοπάτι διστάσαν για μια στιγμή: Αμέσως όμως και τα δυο ρίχτηκαν στο Δαυίδ. Η μικρή Μαρία δε μπορούσε να κρατήσει τη δάκρυά της. Ο Γιάννης όμως — σαν... άντρας — προσπαθούσε να μη δακρύσει. Ο Δαυίδ είχε αρπάξει στην αγκαλιά του τη Μαρία.

—Καλά, καλά, μην κλάιτε, είπε στα δυο παιδιά. Δεν είναι τίποτα. Όλα πέρασαν... —Θέει, είπε η μικρή κλαίγοντας. Πώς φοβήθηκα!

—Δεν πρέπει να φοβάσαι πιά, έκανε ο Δαυίδ, καθώς τη χάρεινε στα σγουράξανθα μαλλιά της.

Την ίδια ώρα ο μικρός έλεγε στον Δαυίδ: —Τώρα πιά τίποτα θείε δεν θα μας κάνει κακό. Δεν είν' έτσι;

—Οχι, μικρέ μου, τίποτα πιά, του χαμογέλασε ο αστυνομικός.

Ο Δαυίδ Ρόμπινσον είχε πάρει πιά την απόφασή του. Τό έδειχναν τα ολοκάθαρα και γεμάτα ειλικρίνεια μάτια του.

Ο Ήσαϊας και η Ντόρις δεν έλεγαν τίποτα. Δεν βρίσκανε λόγια να εκφράσουν τη συγκίνησή τους.

Έξω μαινόταν η θύελλα. Μέσα στο σπίτι όμως είχε ξαναγυρίσει η γαλήνη.

Καίταζε με θαυμασμό το Δαυίδ. Τό πρόσωπό του έλαμπε. Τό φωτίζε η καλωσύνη της ψυχής του. Είχε αποφασίσει σύμφωνα με τη συνειδήσή του!

Πνευματικές ασκήσεις

124. Αίνιγμα

Ήν το Ρ το κήνης Ν,
Τι νομίζεις θα γενή;
Τό βουνό θα περπατήση
και τ' αϊτιά του θα κουνήση.
ΟΛΛΑΝΔΕΖΑ

125. Μεταγραμματισμός

Είμαι ναύαρχος αρχαίος
κι αν γράμμα αντικαταστήση
και με χαμηλοτονίσης
ένα νέο πλοιοκτήτη
έξαφνα θα αντικαταστήσης.
ΣΤΕΦ. ΣΒΟΡΩΝΟΣ

126. Στοιχειόγραφος

Είμαι ένας αυτοκράτωρ
κι αν μ' αλλάξης ένα γράμμα
μία πόλις Κρητική
τότε θα φανερωθή.
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΒΟΡΩΝΟΣ

127. Τετράγωνον

1)
2)
3)
4)
1) Βουνό (κ).
2) Είδος ποτού.
3) Μονάς δάρου (αϊ.).
4) Όρος της Ασίας.
ΓΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

128. Τρίγωνον

1)
2)
3)
4)
5)
6)
1) Θεός των Ελλήνων.
2) Ποταμός της Γερμανίας.
3) Ζώο υπομονετικό.
4) τό μισό του «άγονος».
5) Άντανυμία.
6) Σύμφωνο.
ΣΚΑΜΠΟΛΟ

129. Έλλειψοσύμφωνον

— α — ι ο — α
— α — α — ο — ε —
ΡΟΔΑΥΓΗ

130. Μαγική εικόνα χωρίς εικόνα.

—Πιπίτσα, Ίωάννη, έλατε
να τό πάρετε.
—Τί, καλή μητέρα;
—Σας τό είπα.
ΓΛΑΡΟΣ ΠΑΓΛΑΣΗΤΙΚΟΥ

131. Φωνηεντόλλιπον

— π — π — π — π — π — π —
ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

132. Κρυπτογραφικό

1) 1 2 3 4 5 6 7 1 8 9 6 7
1 2
2) 0 9 1 7 2 1 3 9 3
3) 1 8 8 1
4) 7 1 4
1) Βασίλειος των Ασσυρίων και Βαβυλωνίων. Οι Έλληνες τον έλεγαν Σαρδανάπαλον.
2) Άγαπημένο περιοδικό.
3) Γυναίκείο όνομα.

4) Ποδοσφαιρική όμας

ΘΕΛΜΑ

133. Άσκήσεις

α) 1 2 3 4 5 6 7 8 : Άρχαίος θεός.
β) 2 1 2 3 : Χυμός.
γ) 3 1 5 8 2 3 : Πουλί.
δ) 4 6 7 : Τοπικό επίρρημα.
ε) 5 1 1 2 3 : Τετράποδο.
στ) 6 5 6 7 : Προσφορά.
ζ) 7 6 4 5 2 8 : Καλλιέργει φωνές.
η) 8 2 8 2 3 : Άνάδοχος (δρ. μοτ.).
Τό ίδιο γράμμα αντιπροσωπεύεται από τον ίδιο πάντα αριθμόν.
ΚΑΛΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ

134. Κρυπτογραφικό

1) 1231456789 Όκεανός.
2) 12319 Μυθικός γίγας.
3) 13319 Τό δγαζούν από τη θάλασσα.
4) 6213161 Κράτος εύρωπαϊκό.
5) 7641 Κράτος Άσιατικό.
6) 98783151 Τσελλαινόνται τα παιδιά και οι μεγάλοι.
7) 45641 Όνομα γυναικός.
ΡΟΔΑΥΓΗ

135. Στάλα

1) Α — — — Σ
2) Α — — — Σ
3) Α — — — — Σ
4) Α — — — — — Σ
5) Α — — — — — Σ
1) Έλληνική χειρόνησος.
2) Οριστική ή επαναληπτική άντανυμία.
3) Άνδρικό όνομα.
4) Άπειθαρχος.
5) Άλληλοπαθής άντανυμία (αϊ. πληθ.).
ΗΡΩΙΚΟ ΣΠΑΡΤΙΑΤΟΠΟΥΛΟ

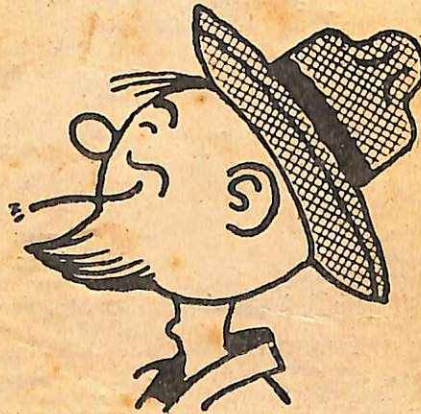
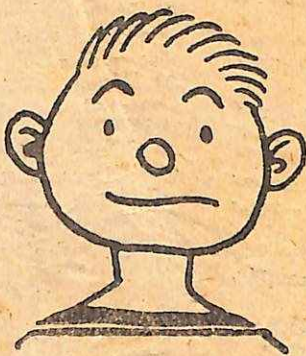
136. Στάλα

1) Π — Σ
2) Π — — — Σ
3) Π — — — — Σ
4) Π — — — — — Σ
5) Π — — — — — Σ
1) Έρωτηματική άντανυμία.
2) Όνομα ποπών της Ρώμης.
3) Ή γή μας έχει δύο.
4) Κτύπος της καρδιάς.
5) Προίφημος είναι ο Αιγυπτιακός.
ΜΑΡΚΗΣΙΑ

137. Άν είστε έξυπνοι άπαντήστε

1) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 2) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 3) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 4) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 5) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 6) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 7) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 8) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 9) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 10) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 11) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 12) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 13) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 14) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 15) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 16) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 17) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 18) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 19) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 20) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 21) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 22) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 23) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 24) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 25) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 26) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 27) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 28) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 29) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 30) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 31) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 32) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 33) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 34) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 35) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 36) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 37) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 38) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 39) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 40) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 41) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 42) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 43) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 44) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 45) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 46) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 47) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 48) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 49) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 50) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 51) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 52) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 53) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 54) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 55) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 56) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 57) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 58) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 59) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 60) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 61) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 62) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 63) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 64) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 65) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 66) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 67) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 68) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 69) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 70) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 71) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 72) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 73) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 74) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 75) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 76) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 77) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 78) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 79) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 80) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 81) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 82) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 83) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 84) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 85) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 86) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 87) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 88) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 89) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 90) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 91) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 92) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 93) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 94) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 95) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 96) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 97) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 98) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 99) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 100) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 101) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 102) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 103) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 104) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 105) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 106) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 107) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 108) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 109) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 110) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 111) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 112) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 113) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 114) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 115) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 116) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 117) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 118) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 119) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 120) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 121) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 122) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 123) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 124) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 125) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 126) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 127) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 128) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 129) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 130) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 131) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 132) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 133) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 134) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 135) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 136) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 137) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 138) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 139) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 140) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 141) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 142) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 143) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 144) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 145) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 146) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 147) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 148) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 149) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 150) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 151) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 152) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 153) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 154) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 155) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 156) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 157) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 158) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 159) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 160) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 161) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 162) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 163) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 164) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 165) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 166) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 167) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 168) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 169) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 170) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 171) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 172) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 173) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 174) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 175) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 176) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 177) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 178) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 179) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 180) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 181) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 182) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 183) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 184) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 185) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 186) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 187) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 188) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 189) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 190) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 191) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 192) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 193) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 194) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 195) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 196) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 197) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 198) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 199) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 200) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 201) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 202) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 203) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 204) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 205) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 206) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 207) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 208) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 209) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 210) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 211) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 212) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 213) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 214) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 215) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 216) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 217) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 218) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 219) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 220) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 221) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 222) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 223) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 224) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 225) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 226) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 227) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 228) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 229) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 230) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 231) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 232) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 233) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 234) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 235) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 236) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 237) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 238) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 239) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 240) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 241) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 242) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 243) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 244) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 245) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 246) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 247) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 248) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 249) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 250) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 251) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 252) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 253) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 254) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 255) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 256) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 257) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 258) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 259) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 260) Ποιά ήταν η μητέρα του Άλφρεδ; 261

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΖΩΓΡΑΦΙΖΕΤΕ



Ίσως θα σ'αs φαίνονται παιχνιδάκι αυτές οι γελοιογραφίες. Κι όμως λίγοι είναι αυτοί που ιθα καταφέρουν με τόσο λίγες και άπλες γραμμές να δώσουν τόση έκφραση σ' αυτά τα πρόσωπα.